

DOI TRANG SI

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 21009

bu pour depot legal le
tirage sera

Mon Tu

Binh-Son Thu-Xa xuất bản

Số 1 Đời tráng sĩ biểu trong Vãng Mưu Đào số 2 Số 2 gia 1 xu

80 Indoch.

2173

Ho-Uy'en thấy vậy liền mắng em.

—Im ngay ! em không được hỗn !

Rồi chàng quay lại nói với hai bạn :

— Thôi chúng ta về ăn cơm đã !

Ba người và Ho-TSao đều nháy lên ngựa thong thả ra về vừa đi vừa nói chuyện rất là vui vẻ.

Từ khi ở Lao-Kay về, Ho-Uy'n rất trọng đãi Việt-Dũng và Uyên-Phong, coi nhau như ruột thịt. Còn Uyên-Phong và Việt-Dũng cũng dần dần mên cảnh chôn rừng xanh núi đỏ không muốn rời xa mà quay về đất Trung-Châu. Và lại liền cạnh hai chàng có Ho-TSao, một bông hoa biết nói, lúc nào cũng đậm đà trò truyện, làm cho hai chàng vui vẻ tưởng mình lạc vào chốn bồng lai.

Uyên-Phong cũng biết rằng Ho-TSao yêu thâm nhớ trọng Việt-Dũng mà không để ý tới chàng.

Những cử chỉ mê mại đáng yêu, những nhời nói thiết tha đắm thắm mà Ho-TSao vẫn thường đem tặng Việt-Dũng lại càng làm cho Uyên-Phong thêm bức tức, buồn rầu. Mỗi lần Uyên-Phong buồn bã là một lần chàng lại phân khởi mà tự nhủ « Sao ta nhỏ nhen quá thế ! Ta đem lòng ghen bạn Việt-Dũng một cách vô lý. Biết đâu rồi một ngày kia ta lại không trở nên nhu nhược mà gây nên vạ cùng bạn cũng vì một người con gái đẹp ấy sao ? » Chàng tự yên ủi thì chàng lại thấy khoan khoái nhẹ nhàng chàng mỉm cười lòng tự kiêu lại ngùn ngụt bốc cao như khuyến khích thêm : « Trong thiên hạ thiếu gì gái đẹp chỉ sợ thân nam-nhi không hiểu đạt được với đời ! »

Còn Việt-Dũng trước Ho-TSao tươi đẹp chàng chỉ thờ ơ nhạt nhẽo. Mà Ho-TSao lắm lúc vì lòng yêu Việt-Dũng bỗng bột quá, thốt nên những nhời mặn nồng say đắm ước mong được cùng chàng san sẻ tâm ái tình cao thượng với mình. Nhưng lúc ấy như đáp lại tâm tình chân thật

của Ho-Tsao Việt-Dũng chỉ thờ dài quay mặt vờ nhìn ra chỗ khác.

Thật ra, Việt-Dũng đã nhiều phen phải bốn chôn tặc dạ vì trông thấy Ho-Tsao tình tứ thướt tha: lòng chàng như phiêu dạt, như bâng khuâng, như đã bị Ho-Tsao chiêm mê. Nhưng chàng còn đủ can đảm dè nén được lòng khi sôi nổi, chàng không muốn để cho ái tình, tuy rằng cao thượng, lôi kéo chàng đi trước ngày thù tuyệt hận của chàng chưa trả được.

Việt-Dũng đâm ra bơ phờ chán nản. Xuốt ngày chàng chỉ lang thang bên giòng suối, hoặc thơ thẩn trong rừng hoang mặc cho chúng bạn vui đùa cùng những ngày vui vẻ của tuổi thanh niên. Những buổi chiều tà, ánh nắng vàng nhạt dài trên sườn đồi xanh thẳm, những đêm trăng sáng, êm đêm chiều qua những hàng cây mà tỏa bóng rung rinh, Việt-Dũng cũng còn ngồi trên tảng đá này, hoặc tựa mình vào gốc « trám » kia, mà trầm-tư-mặc-tưởng.

Một đêm kia, dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu mờ tỏ, Ho Uy'en hỏi Việt-Dũng :

— Anh Dũng ơi! dầu sao cái đời đầy đủ những lạc quan ở nơi rừng núi này cũng không làm cho anh quên được chôn nghìn - năm - vạn vật, nên anh buồn bã thần thờ. Vì ở đây ngày ngày cùng bọn Mán - Mường thô-bi sống một cách câu thả thì còn gì là vui thú nữa. Vậy anh

Ho-Uy'en chưa hết lời, Việt-Dũng đã vội gạt đi:

— Anh nói vậy khiến tôi càng thêm đau lòng lắm. Chúng ta yêu quý nhau dầu sống xa hẳn loài người đi cũng không cần. Ngặt vì tôi còn một cái thù thâm thúy chưa trả được, nên không phút nào khuấy khóa trong lòng.

Rút lời trên gò má Việt-dũng đã từ-từ rơi hai giọt

luy. Thấy vậy Ho - Uy'en giật mình hỏi thì Việt-Dũng nói tiếp :

— Trước đây hai năm, cha mẹ tôi bị giết một cách bi - thảm, bị chối mỗi người ở một góc buồng, quần chẳng có, mình mẩy đầy những vết lằn mà ở cổ còn ngậm lưỡi dao găm sáng nhoáng. Rồi trong cổ họng khô khan nghẹn - tức đưa mạnh ra một tiếng rú ghê - gớm rùng mình. Việt-Dũng ngã lặn vào lòng Ho-Uy'en lịm ngất.

III

Anh sáng mặt trời phá tan màn sương lạnh - lẽo đương bao phủ cảnh núi rừng, mà thay vào tia nắng âm áp của buổi bình - minh.

Trên cảnh chim muông riu-rít tung cao tiếng hót trong trẻo vang lừng :

Tận phía xa, trên con đường núi, ba người đàn ông ăn vận theo lối sang trọng của những người kinh ở dưới trung - châu, tay sách va - li, hăm hở vượt qua những sườn núi và lạch suối.

Ta để ý trông ba người ấy là Việt-Dũng, Uyên-Phong và Ho Uy'en đó !

Ho Uy'en dịu dàng hỏi hai bạn :

— Ta về Phú-Thọ ?

Việt-Dũng :

Phải ! làng tôi cách tỉnh Phú-Thọ chừng ba mươi cây sô. Và ở đây, đảng «Vô-Thiên» tức là đảng «ăn thịt người» hoành hành ngang-giọc ! Hai năm trước chúng đã giết hai cha mẹ tôi. Nhờ có hai anh giúp sức tôi mới được có ngày nay, ngày được đi trả thù cho cha mẹ, ơn ấy tôi lấy gì mà báo đáp.

Uyên-Phong và Ho-Uy'en tỏ ý không vui :

— Anh hay nói những câu khách sáo quá, cha mẹ anh cũng như cha mẹ chúng tôi, thù của anh cũng như thù của chúng tôi, chúng tôi còn quản gì khó nhọc !

Nghe nói, Việt Dũng cảm động nhìn hai bạn. Hai giờ sau, ba người đã ung dung ngồi trên xe hỏa mà tỏ tình thân-ái bằng những câu chuyện mặn nồng đậm-thắm. Thời gian cũng theo đó mà chạy qua một cách rất mau.

Buổi chiều hôm ấy, khi tầu đổ ba người ra khỏi nhà ga Phú-Thọ mà rẽ vào con đường sỏi ăn quanh co vào những chân đồi. Xa xa những ngọn núi hùng dũng chạy giải như ngăn đôi thế giới, sừng sững trơ sườn dưới ánh mặt trời tà. Tiếng suối reo, tiếng lá động nghe vắng vắng dòn-dập làm tăng vẻ bí-hiểm của nơi rừng núi bao la. Từng đàn chim tới tập, sào sạc trên không rồi bay biến vào rừng cây trên ngọn núi.

Ba người mãi miết đi không cần ngắm cảnh vật tốt đẹp bên cạnh mình.

Đi được một quãng, khi tới dưới chân một quả núi ba người phải sáo qua những dây dợ bắc ngang đường cỏ lau rậm rạp cao vót ngập đầu, móm đá ngổn ngang trơ kẽ rêu chơm chớm. Chợt Việt Dũng kéo hai bạn nấp vào một bụi cây ruối dại mà hoảng hốt nói :

— Uyên-Phong ! mở va-li lấy một con gao găm đưa tôi ! Kia các anh trông, ở trước phía mặt có người kia !

Ho-Uy'en và Uyên-Phong nhìn theo về phía tay trái của Việt-Dũng thì thấy một người con gái, vận quần áo nịt đen, tay cầm một thanh kiếm, vai đeo một quận giấy thừng. Người con gái nhanh-nhẹn cầm bó giấy tung cao lên một thân cây trên hộc đá, tức thì một đầu giấy có móc bám chặt lấy một cành, còn một đầu buông dài xuống. Người con gái bám vào chiếc giấy thoăn thoắt leo lên vượt

những khe đá nhấp nhô nhọn sắc.

Thấy vậy Việt-Dũng vội với lấy con dao trong tay Uyên-Phong.

— Này các anh ! xem thế đủ biết người kia võ nghệ cũng không vừa ! ta thử ném một mũi dao thử xem.

Vừa nói xong lưỡi dao ở trong tay chàng đã bay sang bên kia sườn núi, cắm phập vào một tảng đá sượt qua mang tại người con gái.

Việt-Dũng còn đương tùm tùm cười thì một mũi tên ở đâu đưa tới cắm phập vào chòm mũ chàng.

Ba người ngơ ngác, nhìn quanh không hiểu mũi tên ở đâu bay lại. Chợt có tiếng sang sảng trên cao.

— Chị Tô-Oanh ! Tô-Oanh lại đây ! chúng nó đây rồi ! Một người con gái vận quần áo đen ở trên một ngọn cây nhảy xuống, chạy xổ vào cầm kiếm chém ba người.

Uyên-Phong và Ho-Uy'en cũng dơ kiếm chực xông vào tranh đấu thì Việt-dũng cản lại rồi chàng dến trước mặt người lạ kia ngả mũ chào rất lễ phép.

Người con gái nét mặt hăm hăm :

— Sao các anh giám phi giao chực hại người con gái kia ? Việt-dũng tươi cười :

— Tôi thấy người con gái leo trèo, tôi tưởng là quân trộm cướp nên mới muốn thử tài chơi đó thôi ! Nhưng chẳng hay ông tìm ai mà trời gán tôi rồi lại ngang nhiên xông pha ở chỗ này ?

Sau lưng người con trai, người con gái đã đứng sững, thanh kiếm còn nắm lăm lăm trong tay. Người con trai vội xin lỗi Việt-Dũng, Uyên - Phong và Ho - Uy'en rồi nói tiếp.

Vậy ra tôi nhầm đó ! chúng tôi ngày nào cũng vơ vẩn ở giãy núi này đến đêm khuya mới về.

Việt-Dũng :

— Ông làm gì mà cần thê?

— Tìm gì đâu! chỉ vì đảng « vô thiên » tức là đảng « ăn thịt người » đã vô cớ vào lấy trộm của tôi một số tiền trong khi tôi đi vắng. Không những thê chúng lại phá-phách những vùng lân cận đây tan tành điêu-khổ nên chị tôi cùng tôi phải liều mình đi tìm chúng mà trừ đi.

Nghe nói Việt-Dũng và hai bạn đồng thanh reo :

A! đảng vô thiên! đảng ăn thịt người!

Rồi Việt-Dũng nói tiếp :

— Vô thiên đảng vẫn còn hoành hành thê ư? Vậy ra chúng hùng cứ ở chôn này!

Người con trai ngạc nhiên đăm đăm nhìn Việt-Dũng rồi hỏi :

— Thì làm sao ông? có can hệ gì đến các ông không?

Việt-Dũng :

— Chúng tôi, cũng như ông đang đi tìm đảng ăn thịt người.

Rồi không quản mới quen, Việt-Dũng đem truyện cha mẹ chàng bị đảng vô-thiên giết chết mà kể lại cho người con trai nghe.

Nghe đoạn người con trai và người con gái đều nói :

— Thê thì mời các ông về tạm trú tại nhà chúng tôi rồi ta hợp sức lại mà đối phó với bọn chúng, các ông nghĩ sao?

Việt Dũng và hai bạn tỏ ý bằng lòng mà theo hai người kia đi.

IV

Mu'a tan...

Cách xa tỉnh Yên - Bái chừng hai mươi cây sô. :
Trên trời, vầng trăng thấp tho trong những đám
mây đen đương đuổi nhau mà tụ họp vào một khoảng
xa xa. Mây đen dần - độ kéo đi để lại một nền trời xanh
sẫm cùng chệch hắt trong sáng lừng lờ.

Dưới đây, những ngọn cây lù - lù phảng - phất, mờ
hồ như hàng nghìn con ác thú sùm sòe tre kín lầy về
thiên - liêng của nơi núi hiểm. Thỉnh thoảng một cơn gió
thổi qua làm cho những hình con giống vật kia lại ào ào
hoạt động. Những hạt mưa đọng lại trên cánh lá cũng
tí - tách rơi theo.

Xung quanh, tiếng rê than rên rĩ, tiếng êch nhái kêu
inh - ỏi đập vào những vườn đá nghe ra vắng vắng buồn
tênh.

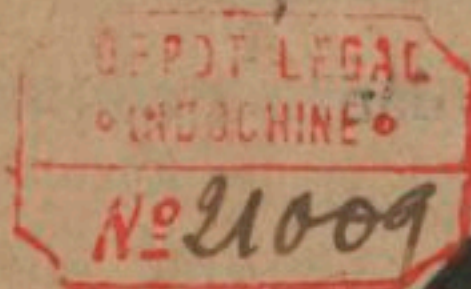
Chợt có tiếng ca du đương réo rắt ở một cái nhà
kia bay ra khiến ta lại càng nao nao tác dạ: Tiếng ní
non kia phải chẳng là tiếng một người con gái khi sực
tỉnh giấc nồng ngấm cánh vật lúc mưa tan ở nơi rừng rú
mà cảm xúc vịnh nên mây câu thơ « Sông thất lục bát »
Ta hãy lắng tai nghe:

.....
« Mưa tan giấc mộng vừa tan
« Lọt mảnh gió rạt, ánh vàng rung rinh.
« Ra - rá dề kêu quanh rên rĩ,
« Bóng cây vườn mờ tỏ dưới trăng.

(còn nữa)

*Vu pour de just copie le
28 - 10 - 38
Tirage loover*

DOI TRANG SI

Bình Sơn Thư Xa xuất bản

SỐ 3

GIÀ 1 XU

80 2173

« Đâu nhà tí tách giọt gianh,
 « Sườn non tiếng ếch lách-lách gọi đàn.
 « Ngát từng mây, cơn tan cơn tụ
 « Bột-bồng bay mờ-mịt mây bay,
 « Nhẹ-nhàng hôn mộng tỉnh say,
 « Kia như . . . gió giạt lá cây lia cành.

Tiếng ca dần dần càng nhỏ rồi im bất.

Bỗng ở khe núi trước cửa nhà kia hiện ra hai cái bóng đen nhanh-nhẹn nhảy qua những khe đá mà leo lên hàng rào trước nhà, không một tiếng động.

Khi đã vào lọt trong nhà đèn trước cửa buồng người con gái vừa hát, hai cái bóng đẩy tâm liệp tre đường bộ bước vào:

— Ho-TSao! Ho-TSao!

Thấy động, người con gái đang mơ-màng thiu-thiu ngủ trên một chiếc giường vội choàng giậy, nhảy xuống đất.

Hai bóng đen ung dung nói:

— Theo mệnh lệnh của chủ đảng của chúng tôi, xin mời cô đi ngay có việc cần, cô Ho-TSao!

Nhanh như cắt, hai cái bóng đen lực-lưỡng ôm lấy người con gái vật ngã, lấy thừng trói lại mà giải đi, biến vào những bụi cây cùng khe đá.

Cánh vật vẫn mư-mỉng dưới ánh trăng vắng vặc, vắng vắng bên tai còn phảng-phất tiếng hát du-dương.

Cũng đêm hôm ấy

Cách xa tỉnh Phú-Thọ chừng hai mươi cây sô. Xóm Lũng - Nam trơ vơ nằm dài theo lưng chừng sườn núi,

lặng dưới những hàng cây còi rậm-rạp.

Chợt có một cái bóng đen nhô lên trên một mái nhà kia. Sau khi đã lắng tai nghe lần cuối cùng, bóng đen dón dón đi ra phía đầu một trái nhà. Rồi bóng đen cúi mình xuống, lộn ngược người, hai bàn chân móc chặt vào mái gianh, hai tay vươn ra nhẹ nhàng mở chiếc cửa sổ con.

Bóng đen rút trong lưng ra một con dao găm, ở chuôi dao có mảnh giấy nhỏ.

Loáng một vạch dài, chiếc dao vù vù bay rồi cắm phập vào một bức tường trong nhà.

Bóng đen rún mình dụng sức đứng ngay lên, trong nháy mắt đã biến vào trong rừng sâu thẳm.

...

Sáng hôm sau,

Trong phòng khách trước một cái bàn rộng rãi, Việt Dũng oai vệ ngồi, xung quanh các bầy vầy sún sít. Nét mặt đăm đăm suy nghĩ, không ai nói một lời. Chợt Việt Dũng đập chiếc dao găm xuống mặt bàn tỏ vẻ tức giận.

— Thề thì tức thật! tức thật! đây các anh nghe tôi đọc lại bức thư lần cuối cùng:

Việt - Dũng,

«Cậu cũng đã thừa biêt đảng vô thiên tức là đảng «ăn thịt người» lợi hại đến thế nào rồi! Vậy tôi lấy lòng «hiếu sinh mả» khuyên cậu chớ nên can thiệp vào; nếu «không cậu hãy trông gương cha mẹ cậu, hồi hai năm «trước đây, đã bị thảm hình đó.

«Cậu nên nghe theo tôi sẽ trả lại Ho-Tsao cho cậu «nhược bằng còn ương-nghạnh, nằng không còn hồng trở «về với cậu nữa.

Xích - Tứ

Vô-thiên - đảng.

Việt-Dũng bộp chán nghĩ ngợi sau khi đọc xong bức thư. Chẳng thờ giải.

— Thề thì Ho-TSao đã bị chúng bắt rồi! Yên Phong ngờ vực nói.

— Vô lý lắm! chúng mình vừa đến đây, chứ chị Tô Oanh và anh Tô Lâm ra, ai đã biết được! cho dầu Xích Tử có biết ta đến đây mà phái người đi bắt Ho-TSao cũng không kịp nhanh chóng được như thế!

Tô - Lâm nói tiếp:

— Chẳng qua chúng dọa nạt ta thôi! các anh cứ yên tâm ở đây mà làm việc!

Ho-Uy'en bộp chồm đứng phắt dậy.

Tôi phải về Yên-Báy! Thôi chào các anh, chiều nay tôi sẽ trở lại đây!

Thấy vậy Việt-Dũng định can lại thì Ho-Uy'en đã ra khỏi cửa. Yên Phong cũng vội vàng nói với các bạn.

— Một mình Ho-Uy'en đi, chúng ta không yên lòng được. Vậy để tôi đi với anh ấy, các anh nghĩ sao?

Việt-Dũng:

— Phái đây! anh nên đi, nhớ có sảy ra sự gì chẳng

Sau khi Yên - Phong và Ho - Uy'en đã đi khỏi, Việt Dũng quay se vào cùng Tô-Lâm và Tô-Oanh đến trước một bức tường tò mò xem xét chỗ thủng mà mũi dao găm đã cắm phải.

Ba người suốt ngày buồn rầu thờ thần ngồi chờ tin tức Yên - Phong và Ho - Uy'en.

Tôi hôm ấy, khi ba người đang ngồi nói chuyện thì có tiếng gõ cửa rất mạnh. Việt-Dũng chạy ra mở cửa Ho-Uy'en tất tả chạy sỏ vào khiến mọi người đều ngạc nhiên. Việt-Dũng mừng rỡ ôm lấy bạn.

— Anh! anh! cái gì thế? Còn anh Phong đâu, sao không cùng về? Ho-TSao có xảy ra việc gì không, sao cả

hai người không cùng về đây thề, anh?

— Ho - Uy'en lắc hoai:

— Không song rồi, các anh ạ! Ho - TSao đã bị đảng « ăn thịt người » bắt đi rồi! Uyên - Phong và tôi lại vội vàng từ giả tỉnh Yên Bái mà về đây. Khi đến sườn ngọn núi trước nhà ta kia thì có một bọn vận toàn một màu đen ồ ra đánh chúng tôi. Quả bất định chúng, chúng tôi dần dần bị thua: Uyên - Phong đã bị chúng bắt mất, còn tôi hết sức tung - hoành mà không cứu lại được đành phải chạy về đây để báo tin cho các anh rõ.

Viết-Dùng thở giải, ngồi phịch xuống ghế, cau mày nghĩ ngợi, đôi mắt long lanh hoạt động tỏ ra vẻ căm tức lạ - lùng.

Còn Tô-Oanh và Tô-Lân cũng đứng đờ,... thất vọng.

V

Tiếng còi kêu vừa dứt, mười người mặc quần áo đen tán nát đi ra, để lại trong một cái hang đá kia hai viên chủ tướng: Di-Sơn và Đáo-Hải.

Di-Sơn và Đáo-Hải là hai viên tùy phái rất đặc lực của Xích-Tử, chủ soái đảng Vô-Thiên. Hai người này võ nghệ đã siêu quần, ngôn ngữ lại hoạt bát nên được chủ đảng yêu quý mà giao phó cho việc trông coi quân lính.

Di-Sơn mỉm cười nhìn ban rồi chỏ vào cái kho tái to lớn, lồng - công ở trên một tảng đá.

— Ta mang vật này về chứ?

Đáo-Hải uỳnh-uých nhấc bao tải lên vai. Hai người nối đuôi nhau ra khỏi hang đá rồi lên bước vào những khe đá lổm chổm, hai bên lau sậy bùm tùm, giầy leo chằng chịt.

Khi hai người đi đến một cái khe núi kia, Di-Sơn lấy sức vẩy ba tảng đá lớn ở chân núi ra, tức thì một lỗ hổng mở rộng ra như chờ đợi hai người. Đáo-Hải chui vào trước, Di-Sơn lại để ba tảng đá vào chỗ cũ rồi theo sau bạn. Trên con đường hiểm hóc, ẩm ướt khó đi, Con đường này càng đi càng thấy rộng, như một cái cống tò vò ăn ngấm xuyên qua núi, đâm thành cái hang to, rêu xanh phủ lan đầy đó. Ra khỏi đường hầm này, đã thấy một cái suối to nước trong như lọc ảo ảo chảy như mây ngọn thác đổ dồn làm ngăn mất lối đi. Xa xa bên kia bờ suối, men theo vệ đá giăng lau già sọc sọc như bông. Đứng chênh vênh trên mỏm đá nhỏ chìa ra giòng suối, Di-Sơn và Đáo-Hải dăm dăm nhìn quanh quẩn. Rồi, nhanh nhẹn Di-Sơn rút ở lưng ra chiếc nỏ còn mã bẫy sang bụi lau bên kia bờ suối. Trong chớp mắt đằng sau bụi lau, có một chiếc thuyền gỗ bơi ra, đứng trên mũi thuyền, một tên quân dơ tay chào Di-Sơn và Đáo-Hải.

Hai người nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền, Thuyền đi như bay, quanh co lắt léo trên giòng suối. Hai bên bờ, đã đứng lơ nhơ, những cây si uôn mình rủ rả vờn mặt nước. Năm phút đã qua, thuyền đổ len vào những góc vắng già.

Đáo-Hải lại vác bao tải lên vai cùng Di-Sơn bước lên bờ. Hai người vui vẻ cùng leo trèo trên sườn núi, Khi leo đến một chỗ đá phẳng phiu trên có ba cây thông cằn cỗi mọc chụm đầu vào nhau, hai người rẽ sang bên trái mà chui tọt vào trong cái hốc đá nhỏ kia. Trong hốc có một lối đi nhỏ, đặt bước rất khó khăn. Bỗng hai người đứng dừng lại một cái tường đá dựng thẳng, ngăn lối bước.

Di-Sơn ngoảnh lại bảo bạn :

Đến thang rồi, ta phải vào ngay gian nhà Tự-Nghĩa chứ.

Đảo-Hải gật đầu.

Di-sơn lần lên đến bên một tảng đá mọc đồ cao ở giữa bức tường kia, mà ăn mạnh bàn tay vào chòm tảng đá cho tụt xuống. Bên trong bức tường vàng vàng có tiếng mây vôi nước rào rào tung tóe, chiếc tường đá tự nhiên chuyển động từ từ lui về một phía để lộ ra một con đường lát sỏi rộng rãi. Hai bên đường hai tên canh cửa nâng cao thanh kiếm trong tay cúi đầu tỏ ý cung kính chào hai người.

Di-sơn và Đảo-Hải bước vào. Theo con đường giải sỏi hai người lại đi đến trước một cái cửa bằng đá. Di-sơn đứng dừng lại, lấy chân dẫm xuống cái trụ đá chôn dưới đất. Bên trong có tiếng đá vụn và sỏi con rơi vào một cái chuông đồng kêu rên rĩ.

Tức thời cánh cửa đá mở toang, hai tên quân-canh đứng giép ra một bên, nhường chỗ cho Di-Sơn và Đảo-Hải vào trong nhà Tự-Nghĩa.

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn dầu bùng bùng cháy Xích-Tử bệ vệ ngồi trên một cái ghê cao bằng đá phủ một tấm da hổ. Sau lưng, trên tường đá có khắc một cái vòng tròn rất to là nĩa hình mặt trời, xung quanh gươm, giáo, kiếm, đao, cầm tua-túa.

Về bên tay phải Xích-Tử, người con gái nét mặt đăm - đăm buồn bã, ngồi ủ rũ thỉnh thoảng lại thở giải là con chủ đảng tên gọi Xích-Tùng. Bên dưới Xích-Tùng một đảng viên lực lưỡng rất có quyền thế trong đảng.

Thanh-Long. Về bên tay trái Xích-Tử một người con gái kiều diễm, yêu kiều nét mặt vui tươi. Đó là nàng Tuyết-Sơn con gái chủ đảng em Xích-Tùng. Cảnh Tuyết-Sơn người đàn ông to lớn, mặt đỏ gay, lúc nào cũng cau-có như tức giận ai, đang chông hai tay vào cầm nghiêm-ngự. Đó là Thiệt-Huyết-Quý, một đảng viên

cổ tính hiền-sát hơn chủ soái, võ nghệ lại xuất sắc hơn mọi người.

Hai bên, hai giầy tướng tá toàn vận quần áo đen đầu chít vuông vải thắm thứ tự ngồi nhìn cả vào chủ soái.

Một hồi chuông kêu vừa dứt, bỗng cánh cửa đá mở toang Di-Sơn và Đáo-Hải bước vào, mang theo cái bao tải lớn.

Xích-Tử cất tiếng đồng dục hỏi:

— Thế nào, hai bạn đã làm xong việc rồi chứ?

Đáo-Hải:

— Theo mệnh lệnh chủ soái chúng tôi mang quân ra đóng ở chân một ngọn núi thì quả nhiên gặp Uyên-Phong và Ho-Uy'en đi gấp về sớm Lũng-Nam. Chúng tôi xua quân ra đánh một hồi lâu thì bắt được Uyên-Phong; Ho-Uy'en hung tợn quả đánh phải để cho nó chạy chôn.

(Còn nữa)

CAI CHINH

Những chữ in nhậm ở số 1 và số 2.

TRANG GIÔNG THÙ TRƯỚC IN NAY CHỮA LÀ

Số 1	7	12	xe hơi	xe lửa
	8	21	thành trận thê	thành thê
	11	29	một cái thù	một mối thù
	12	26	giết hai cha mẹ	giết cha mẹ
	13	24	gao	dao
	14	5	ta thứ ném	ta ném
	15	1	ông làm gì	ông tìm gì
Số 2	16	10	Hình con giông vật	hình giông vật
	16	1	(Mura tan...)	

Không phải là đầu hồi thứ IV thợ nhà in sắp nhậm
Phải in như thế này:

IV

M

U'A tan

Cách xa tính Yên-Báy)

DOI TRANG SI

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 21009

BOL TRUNG KY

Binh Son Thu-Xa xuất bản

be par depot legal le 1er Dec 1938
Tiger 2000

GIA 1 XU

8° 2173

f

Nói đoạn Đáo-Hải và Di-Sơn mở miệng cái bao tải đen rồi lôi ra Uyên-Phong ra. Uyên-Phong chân tay bị chót chặt, dẻ nhét đầy mồm nên không thể kêu rên cựa cạy được. Chàng nằm còng keo trên mặt đất dương đôi mắt dữ tợn nhìn Xích-Tứ.

Xích-Tứ mỉm cười khinh bỉ rồi bảo Đáo-Hải và Di-Sơn: Uyên-Phong đã ở trong tay ta rồi, vậy hai bạn hãy ra ơn cời chối ở chân hấu và rút dẻ ở mồm hấu ra.

Hai người vâng mệnh làm theo lời chủ đáng.

Xích-Tứ nhìn thẳng vào Uyên-Phong nghiêm nghị hỏi:

— Uyên-Phong! anh đã bị bắt! anh sẽ phải chết ở tay ta! anh nghĩ sao?

Sau một hồi cười ròn rã không hề run sợ Uyên-Phong mạnh mẽ trả lời:

— Phải, ta đã ở trong tay các anh, tha hồ cho các anh đâm chém, nếu ta kêu ca một tiếng không phải là anh hùng.

Thấy lời lẽ hùng hồn, Xích-Tứ dịu dàng:

— Nhưng đáng tiếc cho đời anh!

— Sao vậy?

— Anh không có thù oán gì với ta. Vậy mà anh cũng cô gây nên sự tranh dành với ta, anh mang tài ngang giọc ra giúp một người không có liên lạc gì với anh, không phải người máu mủ, họ hàng với anh. Chẳng qua anh nghe lời khuyên dỗ của Việt-Dũng muốn sinh sự với ta, anh há không biết rằng chúng ta ngang tàng hùng cứ một vùng này, nào ai còn giám tranh cường nữa.

Anh chết đi rất uống tâm thân bấy thước, không giúp chỉ được gì cho xã hội, đáng tiếc thay.

Uyên-Phong nghe xong bừu môi chề nhạo.

— Nói thế mà không biết thẹn à, Xích-Tứ! ta chết bấy giờ, ta đành rằng có lỗi với bọn ta nhưng ta rất vui lòng. Ai ta đã thế rằng ta sẽ giết các anh để trả thù cho.

bạn và trừ hại cho dân, nay công việc chưa xong ta đã bị bắt nhưng một ngày kia bạn ta sẽ bắt hết các anh để trả thù cho ta.

Các anh có biết đâu các anh ung dung sống một cách đề-vương ở trong hang tối này, bao nhiêu gia đình êm đẹp ở ngoài đã bị các anh tàn-phá đi không? Các anh tàn-nhân! Các anh ăn gan uồng máu người đồng loại, nào các anh có nghĩ gì đến thế, các anh tự phụ là anh-hùng hảo-hán, sống một cách độc-lập ngang nhiên, không phá-cầu lụy đến ai! Nhưng các anh nhầm! Các anh nên biết rằng người anh-hùng không lẫn lút trong hang đá để chờ đêm đến làm những điều phi pháp đâu!

Mà thôi ta không thêm biện bạch gì với các anh nữa. Ngay nay ta chỉ chờ cái chết để đền ơn tri ngộ của bạn Việt-Dũng ta thôi!

Xích - Tử lắng tai nghe. Uyên - Phong càng nói bao nhiêu thì lại càng làm cho Xích-Tử đau đớn bấy nhiêu tự cho mình là nhỏ nhen là lắm lỗi.

Thấy chủ soái mất hết cá tính quá quyết mọi ngày, Thiệt-Huyệt-Quý nóng nảy la lớn:

— Thằng kia không được vô lễ phi báng chúng ta đến như thế!

Rồi quay lại nói với Xích-Tử:

— Còn gì là thể-diện là danh-giá tăng «Vô-Thiên» nữa! Như nhắc tới lòng hiêu sát, Xích-Tử gầm lên:

— Cho đá ném vỡ sọ nó ra! các bạn!

Một tiếng «đá» vang động, hai tên quân lính Uyên-Phong đến một cái ghê đá, bắt ngồi xuống rồi chới chặt tay chân vào ghê. Một tên quân chạy đến bên bức tường trước mặt xoay tít cái vòng gỗ, tức thời những hòn đá to bằng nắm tay ở trên cao tua-tủa xuống khắp mình Uyên Phong.

Uyên Phong vận nội công lấy sức đỡ đá. Nhưng

những hòn đá vừa to vừa nhọn kia làm thủng da thịt ra, không tài chịu nổi. Khi khắp mình máu chảy đã đỏ lôm, Uyên-Phong rít lên đau đớn như một con chim rên rỉ khi bị đạn.

Thiệt-Huyết-Quý thấy vậy cả cười, nói với Xích-Tử :
— Ta chớ để cho nó chết ngay! Trước khi chết, ta hãy làm cho nó đau khổ, tơi tả thịt da ra đã. Vậy xin chủ soái hãy giao nó cho tôi, tôi xin ra tay trừng trị nó cho đến nhục nhằn đã!

Xích-Tử bằng lòng, vội chuyên hăm máy lại.
Rồi Thiệt - Huyết-Quý sai hai tên quân lấy một tấm ván, đặt Uyên-Phong lên trên mà khênh về hang mình ở.
.
Xích-Tử cười, cái cười tự đắc là đã làm được một việc ác, vang động một trong gian Tu-Nghĩa.

VI

Việt-Dũng lơ lơ đưa mắt nhìn các bạn.
Phải thế nào chứ không thì Uyên- Phong và Ho-Tsao khó toàn tính mệnh được.

Tô-Oanh quả quyết nói:

— Bây giờ mỗi người phải đi một ngả, vào trong hang hốc mà tìm xem nơi tụ họp của đảng Vô Thiên. Nếu đã tìm được rồi, ta sẽ cùng nhau hợp sức mà xông vào phá phách thì mới có thể cứu được hai người kia!

Mọi người đành phải nghe theo mà sầm sứa đao, kiếm, thương, rồi chia lìa ra đi. Bỗng có một tên người nhà hập tập chạy vào đưa cho Tô-Lâm một bức danh thiếp. Tô Lâm đón lấy đọc:

« Xích Tung »

Yên-Bay

Tonkin

Tâm danh thiệp lân lượt chạo qua tay mọi người. Tô Lâm nhìn Tô Oanh, lăm bằm.

— Quái Xích-Tùng là ai nhỉ?

Tô-Oanh, dăm dăm nghĩ ngợi:

— Ta chưa hề được quen biết người này!

Chợt Việt-Dũng:

— Hay Xích-Tùng là con Xích - Tử, chủ đảng « ăn thịt người »

Việt-Dũng quay lại bảo tên người nhà.

— Anh ra dẫn người ta vào đây!

Tên người nhà vâng lời đi ra.

Một phút đã qua, một người con trai, mặt mũi khôi ngô trắng trẻo, đội mũ feutre, vận âu-phục đông dạc theo sau tên người nhà. Khi vào tới nơi, người ấy ngả mũ chào mọi người. Việt-Dũng mời người kia ngồi xuống ghế đối diện mình, rồi hỏi:

— Thưa ông! chúng tôi chưa được hân - hạnh quen biết ông? Chẳng hay ông có điều gì chỉ báo?

Người kia buồn rầu trả lời:

— Tôi là Xích - Tùng, con một người thù ghê gớm với các anh, người ấy là Xích - Tử.

Thấy vậy, Việt-Dũng khẽ đưa mắt ra hiệu cho Ho-Uy'en ngồi cạnh. Ho-Uy'en hiểu ý, rút thanh kiếm trong mình rồi dáu vào sau lưng, phòng có sự gì bất chặc sảy ra.

Việt-Dũng không giận-dữ lại tỏ ý vui - vẻ được gặp con kẻ thù. Chẳng nói:

— Ông định đến giờ xét cách hành động của chúng tôi chẳng?

Xích - Tùng:

— Không phải ! tôi tự giã thân đền chịu chết trước mặt các anh thay cho cha tôi, và mong các anh sẽ vui lòng giết tôi mà quên thù cũ đi.

Việt-Dũng.

— Anh nói chi vậy.

Xích-Tùng.

— Mấy lời chân thật tự trong tâm can thốt ra xin các anh hiểu thấu cho lòng ngay thẳng của tôi ! Cha tôi tàn ác, tôi tự biết vậy, tôi hết lòng ngăn cản cha tôi cũng không được ! Tôi lấy làm đau đớn thấy cách hành động của cha. Xin các anh bằm thây tôi mà sủa bỏ lỗi cho cha tôi. Nào có ích lợi gì khi thấy cuộc đổ máu bày ra trước mắt !

Nghe lời nói khảng khái của Xích-Tùng. Việt-Dũng phải thêm-phục khen là người con có hiếu. Nhưng trái bao lâu gian khổ mới giở được tin tức kẻ thù thì đời nào Việt-Dũng chịu nghe lời Xích-Tùng. Chẳng nói :

— Anh vui lòng chịu chết thay cho cha hưởng chi tôi lại không vui lòng thí thân trả thù cho cha mẹ sao ?

Anh nên biết rằng cha mẹ tôi bị Xích-Tử đâm giết một cách thâm hiểm. Thù này thế nào cũng phải trả, không thể nào nghe lời anh được. Việt-Dũng bỗng ngừng lại. Chẳng biết đã quá lời khiến cho người con có hiếu như Xích-Tùng càng thêm đau đớn. Chợt một ý nghĩ hoảng qua, chẳng dỗi về giận - giữ mà khiêm tốn nói :

— Nhưng thôi, tôi cũng không cần phải giết anh hoặc tranh giành đâm chém với cha anh nữa, miễn là anh trả cho tôi hai người bạn là Uyên-Phong và Ho-TSao và xin anh đền cho tôi một số tiền là hai triệu đồng để tôi làm ma chay cho cha mẹ tôi và bù cho anh Tô-Lâm số tiền đã bị cha anh cướp mất ! anh nghĩ sao !

Xích-Tùng vui vẻ :

— Vâng tôi xin mang lại ngay sô tiên ấy, còn Uyên-Phong và Ho-Tsao thì tôi hẹn đến sáng mai, xin đưa hai người ấy về đây.

Ba giờ sau, sô tiên hai triệu của Xích-Tùng vừa đưa đã nằm gọn-lớn trong tủ nhà Tô-Lâm, Việt-Dũng vui vẻ chạy đi chạy lại vô-lo, vô-lự.

Tô-Oanh, Tô-Lâm và Ho-Uyên thấy vậy tức bực nói ra nói vào:

— Anh Việt-Dũng nỡ tham hai triệu đồng mà quên thù cha mẹ.

Ôi thế lực kim-tiền.

Việt-Dũng chỉ mím-cười, cái cười sâu sa thâm thúy.

Đêm hôm ấy, khi mọi người đang mơ-màng trong giấc mộng thì một cái bóng đen nằm giập trên mái nhà. Tô-Lâm nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Bóng đen lần tới bên chiếc cửa sổ, từ từ nẩy ra rồi nhanh nhẹn bước vào trong nhà. Đi quanh có một chốc thì đến một gian buồng khóa kín. Bóng đen lấy chùm chìa khóa trong túi ra chọn lấy một cái rồi tra vào ổ, loay hoay một chốc bỗng cánh cửa mở tung, bóng đen bước vào, nhắm cái tủ đứng bằng gỗ lim đi tới. Hai phút sau, sô tiên hai triệu đồng vừa để vào tủ lúc ban chiều đã lại nằm gọn trong túi bóng đen. Ta chỉ thấy trên cánh tủ, một chiếc dao găm ghim một bức thư cấm nạp.

Bóng đen lại ung dung ra khỏi nhà Tô-Lâm mà len lỏi vào trong khe núi không để ý đến cái bóng đen đang giảo bước theo sau.

Bóng trước, bóng sau, hai cái cùng đi, đi mãi.

VII

Tô-Oanh hốt hoảng nói với Ho-Uy'en và Tô-Lâm :

— Này các anh ! tôi qua nhà ta bị mất trộm !

Ho-Uy'en ngạc nhiên :

— Mất trộm ?

— Phải ! các anh đi theo tôi mà xem !

Hai người đi theo Tô-Oanh. Khi đến gian để tủ Tô-Oanh dừng lại.

— Cái cửa ở gian buồng này chiều hôm qua chính tay tôi khóa rất kỹ càng, sao bây giờ lại tung ra thế này, rồi Tô-Oanh sầm sầm đi vào. Ho-Uy'en và Tô-Lâm cũng theo vào. Chợt Ho-Uy'en và Tô-Lâm giật mình khi trông thấy lưỡi dao găm còn cắm phập trên cánh tủ. Tô-Lâm vội rút ra lấy bức thư ở mũi dao rồi nói :

— Lại có cả bức thư nữa ! Ta thử đọc xem :

Tô-Lâm đọc to :

Viết - Dung

«Lần này là lần cuối cùng, xin nhắc đề cậu biết, cậu nên giữ mình cẩn thận! còn số tiền hai triệu đồng mà con ta vì đại đột đưa cho cậu, ta đã sai người thu lại rồi! Nói đề cậu rõ!!!»

Xích - Tu

Vô - thiên - Dang

(Còn nữa)

25 Aout

NGUOI NAU SAC

Một bộ truyện tranh thám độc nhất vô song của NGOC-CAM sẽ ra đời. Các bạn họa-sĩ nên đón xem thế lộ cuộc thi mỹ-thuật N. N. S... ở Dao Bay số 26 và 27.

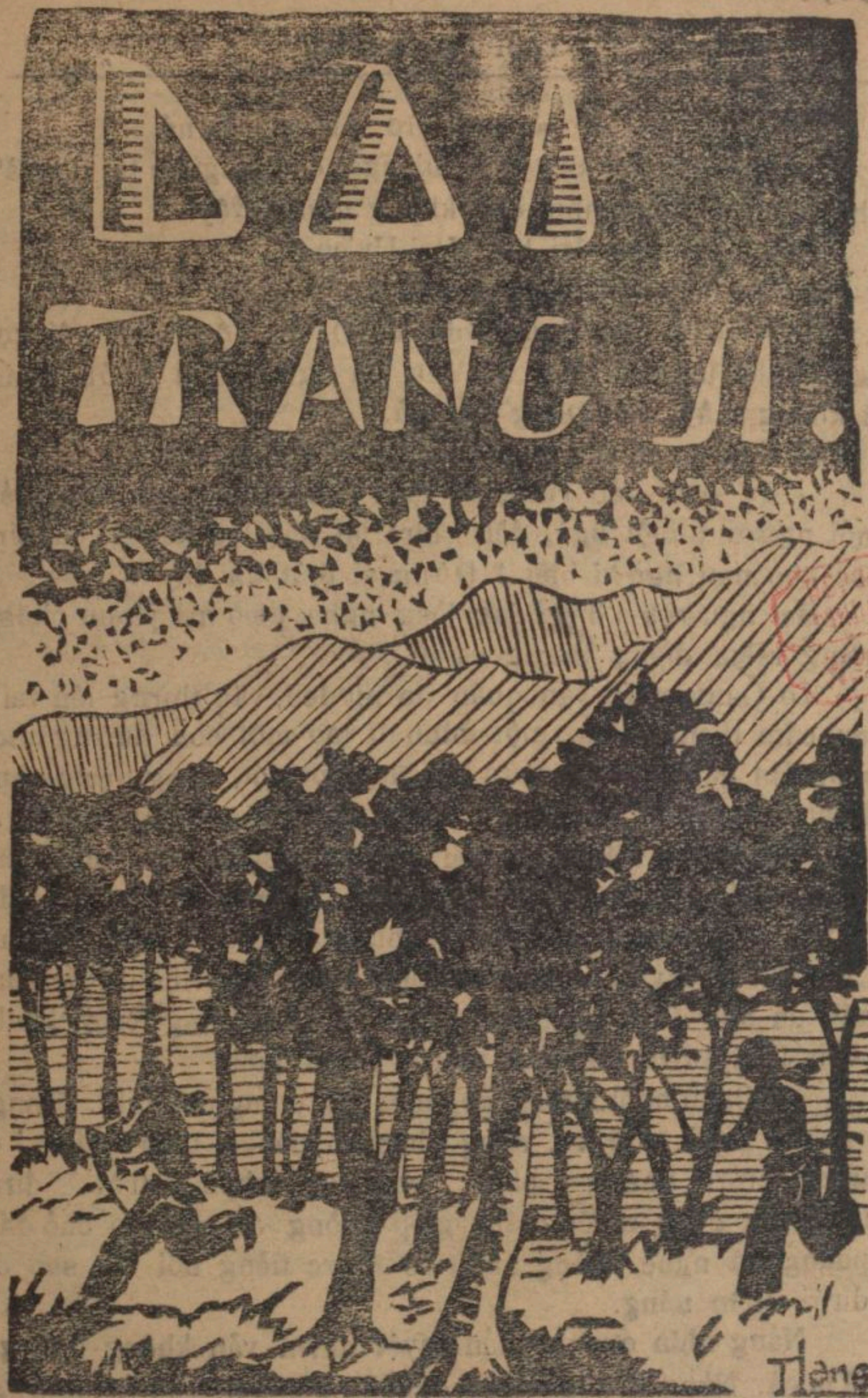
(Inn, Lang-Tuyet 75 Sông Tô Lịch Hanoi)

Ver pour Depot legal
le 27 11 25

BINH-SON THU-XA XUAT-BAN

trape loose

TG

LEGAL
21/137

maugue

Thang

SO 5

GIA 1XU

80 Indoch.
~~2077~~ 2173

Tô-Lâm tức bực sé tan bức thư ra rồi nói :

— Thề này thì tức thật ! ai ngờ chúng giám tự do vào nhà mình dễ dàng như chỗ không người vậy.

Tô - Lâm quay lại hỏi Ho - Uy'en :

— Còn anh Việt - Dũng đâu ?

Ho - Uy'en ngơ ngác nhìn Tô-Oanh. Tô - Oanh vội gọi người nhà lên hỏi. Một hồi lâu ba người đều nhón nhác vì không thấy Việt-Dũng đâu cả.

Khi đã ăn lót dạ qua loa, Tô - Oanh nói :

— Ta phải vào rừng để tìm Việt - Dũng, nhưng phải mỗi người đi một ngả, đến chưa lại phải về đây để báo tin tức cho mọi người biết ! Đừng ai thất tín đây !

Hai người kia đều băng lòng nghe theo mà phăm phăm mang kiếm mang thương ra đi.

Tô-Oanh cũng vận quần áo nịt đen, vác thương lên vai, tay cầm thanh kiếm, một mình đi vào một con đường nhỏ hẹp. Khi gặp những sườn núi cao chót vót, đứng dựng như thành, rêu xanh phủ kín, nàng lại lấy thương tung cao lên. Một đầu thương bám vào hốc đá, hoặc cạnh cây, một đầu buông thõng xuống. Tô-Oanh bấu lấy mà leo lên. Khi đi đã xa, nàng đứng trên một ngọn núi mà nhìn ra xung quanh. Chừ đá và cây ra một vài cái lều gianh thấp tho dưới chân núi, ẩn nấp dưới ngành cây. Xa xa, xóm Lũng-Nam chênh vênh trên sườn núi như một vệt nâu giải.

Tô-Oanh ngồi xuống gốc một cây thông mà nghỉ. Trong sự tĩnh mịch như tờ, nàng nhận rõ tiếng « tách ! tách ! » tiếng cười phảng phất như ở chân trời đưa lại. Nàng ngạc nhiên nắm giáp xuống để tai vào chỗ đá, phảng phất mà nghe. Nàng nhận rõ được tiếng nói lao sao ở dưới chân nàng.

Nàng nhìn quanh-quản tuyệt nhiên vẫn không thấy gì lạ lạ cả. Nàng đi vòng xung quanh ngọn núi, rúc vào những

hang hộc tối tăm.

Khi nàng đứng tựa mình vào một hòn đá chồi lên thì tiếng cười như ở trong khe núi bay ra lùa vào tai nàng nghe rất rõ. Nàng quanh ra sau hòn đá đương tựa, lại gặp hai hòn đá nữa, đứng dựng như hai cái tháp. Nàng len vào giữa, thấy một khe đá rộng. Nàng lần lần giở xuống rồi đứng lậ vào một tảng đá mà nhìn.

Rõ ràng d rới chân nàng. một cái hang rất rộng vuông vắn như một gian nhà kín đáo ở một bức tường đá bêu kia một bọn mặc toàn đồ đen đương vắn một người đàn ông bị trói nằm còng queo trên bàn đá. Bọn kia đứng đứng người đàn ông giặc, lấy hai chiếc thừng trói hai tay lại, lột áo ra rồi treo người kia lủng lẳng trên một bức tường.

Tô Oanh để ý nhìn thì nhận rõ người bị trói kia là Uyên Phong, đích Uyên-Phong không còn nghi ngại gì nữa.

Uyên - Phong ngửa mặt lên, mắt lơ-dờ nhìn vợ-vắn, mình mẩy chẳng chịt đầy những vết lằn thâm tím.

Một tiếng lệnh chuyên ra, hai tên quân cầm roi da hết sức vụt vào người chàng. Uyên-Phong quắn-quại như một con rắn. há-hộc mồm, thu ít hơi tàn mà rên-rì.

Tô Oanh đứng trên hộc trông thấy rõ-ràng cách hành hình của đảng « ăn-thịt-người » bày ra trước mắt. Nàng nóng-nảy muốn nhảy xuống mà cứu người đồng đảng, nhưng vì thế cô nên đành lòng đứng yên chờ lúc nào vắng vẻ thì hành sự. Mỗi một tiếng roi nẩy vào người Uyên Phong, lại một lần lòng Tô Oanh đau đớn bốn chồn

Uyên-Phong, vì đau quá chệt lịm đi cứng đờ người không cựa cựa mảy cho hai ngọn roi da vô tình tới tập đập rồn.

Bỗng bọn « ăn thịt người » chỉ chỗ thì thảo rồi kéo ra khóa kín cánh cửa đá lại. Gặp lúc vắng người. Tô-Oanh mừng hơn hờ hập tập móc một đầu dây vào

hộc đá rồi nhanh nhẹn leo xuống, nàng nhảy lên chiếc nhà đá cắt đứt hai sợi thừng buộc hai tay Uyên - Phong rồi đỡ chàng xuống. Nàng lấy áo mà mặc cho chàng buộc ngay lưng chàng vào đầu dây của mình.

Nàng lại từ từ leo lên miệng hầm, đứng vào chỗ cũ nàng lấy sức kéo Uyên-Phong, ôm lấy chàng, ghé lưng công chàng mà chạy biên ra ngoài khe đá.

Tô Oanh cầm đầu chạy, tuy rằng có mang theo Uyên Phong trên lưng mà nàng cũng không biết gì là mỏi mệt. Khi đã chạy được một quãng xa xa, nàng tìm chỗ khe đá phẳng phiu kín đáo, đặt Uyên-Phong nằm xuống. Nàng ngồi cạnh Uyên-Phong khò khè thở, chân tay co quắp, nàng cũng mũi lòng rơi lệ. Nàng ôm Uyên - Phong vào lòng, lấy vạt áo đắp cho chàng.

Uyên-Phong nằm lìm lìm trong lòng Tô - Oanh. Một hồi lâu chàng tựa cây rồi mở mắt nhìn Tô-Oanh.

Tô - Oanh lay gọi:

— Uyên-Phong! Uyên-Phong!

Uyên - Phong giật mình, nhắm đuôi nhìn nàng, mím cười :

— Tô - Oanh đây phải không?

Tô - Oanh :

— Vâng, em đã cứu anh ra thoát khỏi nơi ngục khổ rồi!

Uyên-Phong sung sướng không ngờ Tô Oanh lại thân mật dùng cách xưng hô êm ái dịu dàng với chàng như thế. Chàng gượng ngồi dậy cầm lấy tay Tô - Oanh:

Em ! Em !

Chàng nghẹn ngào sung sướng . . . trong quầng mắt đã long-lanh hai giọt lệ.

Đêm hôm trước . . .

Khi một cái bóng đen ở nhà Tô-Lâm đi ra, một cái bóng đen khác theo sau... nhẹ nhàng, lạnh lẽo.

Bóng trước, bóng sau, hai cái bóng cùng đi, đi mãi.

Rồi bóng trước bỗng chui ngoắt vào trong một cái khe đá. Bóng sau dón-dén theo. Chừng như không đi quen trên con đường hẻm gập-nghềnh, bóng sau phải lần từng bước, Đên khi ngẩng lên nhìn thì bóng trước biến đâu mất.

Bóng sau tức-tôi đứng ngay đờ, chép miệng thở giải. Bóng đen nhìn quanh - quẩn, thấy ở trước mặt mình có hai con đường gặp nhau ngoằn-ngèo hiểm hóc. Bóng đen đánh bạo rẽ sang con đường bên tay phải.

Đi được một quãng, bóng đen giật mình đứng lại vì ngay ở cạnh chỗ đứng một gian nhà hăm rộng-rải đèn thấp sáng choang, lù-lù cao vót. Bên trong có tiếng nghiêm-nghị :

— Thăng Xích-Tùng lão thật ! nếu ta không có con Tuyết-Sơn báo cho ta rõ, thì ta đã mất toi một số tiền là hai triệu đồng :

Giọng ồ-ồ của người khác nói tiếp :

— Và có lẽ Uyên-Phong và Ho-TSao cùng ra thoát được trong tay ta !

Tiếng lạnh-lạnh nói theo :

— Nhưng chủ soái đã làm tội Xích - Tùng như thế tưởng cũng đã quá đáng lắm rồi :

— Tiếng nghiêm-nghị :

— Tuy rằng nó là con ta, nhưng cũng phải trừng trị dân đi mới được. À ! bạn Di-Sơn ! bạn ra xem lại chỗ giam con Ho - TSao xem có được vãng trại không rồi về báo ngay cho ta biết.

Một hồi kịt cửa rít lên rên rĩ một người đàn ông to lớn chiều đèn bậm thoăn thoắt bước ra. Bóng đen đứng lập

vào trong tường đá, chờ cho người kia đi xa xa, mới len lét theo sau.

Người kia đi quanh co bao nhiêu chiếc nhà hăm rồi đứng lại chiếu đèn vào một gian lạnh lẽo tối tăm.

Ánh đèn chiếu qua chiếc cửa sổ chân song sắt mà lọt vào trong nhà. Bên trong một người con gái thỏ, đầu tóc rối bù, buồn rầu ngồi tựa cửa.

Người đàn ông xem xét xung quanh một lượt rồi theo lối cũ mà về.

Bóng đèn chờ cho người kia đi khuất rồi chạy vội tới bên cửa sắt khẽ gọi :

— Ho-Tsao ! Ho-Tsao ;

Người con gái Thỏ nghe tiếng gọi đứng phắt dậy :

— Ai đó !

— Tôi đây mà ! Việt-Dũng đây mà !

Ho-Tsao (người con gái Thỏ) vui sướng run run nói :

— Cứu em với anh Dũng !

Việt-dũng (tức là cái bóng đèn) lấy mũi kiếm lách vào ổ khóa dùng hết sức cậy ra. Một hồi lâu, chiếc khóa không lồ bị hẹp dùm, gãy tung mà rơi xuống đất. Chiếc cửa sổ bằng chân song sắt từ từ mở toang, Ho-Tsao nhảy nhót ra ngoài, ôm chầm lấy Việt-dũng.

Việt-dũng âu yếm nói :

— Em hãy theo anh ra khỏi chồn này đã !

Hai người rút tay nhau ra khỏi hang đá thì giờ đã tang tảng sáng.

Làn gió buổi bình minh rì rào khua cây cối đuổi bạt luồng ám khí lạnh lẽo một đêm bao phủ đó đây trong rừng núi.

Trên những bãi cỏ xanh um, màn sương chẳng tỉnh còn bao phủ, long lanh dưới tia sáng âm-áp, êm-đem.

VIII

Trên một tảng đá phẳng phiu nhẵn nhụi mà những hạt sương còn đọng chưa tan, Việt-dũng ngồi âu yếm vuốt ve mái tóc Ho-TSao.

Ho-TSao ngoan ngoãn ngồi yên, đôi má đỏ ửng, ngược mắt ngây thơ bao hàm biết bao vẻ tình tứ đáng yêu, mơ màng nhìn Việt Dũng. Nàng chông hai tay ra đằng sau rồi dịu dàng ngả đầu vào vai người yêu.

Tâm hồn Việt Dũng như đã bị đôi mắt lơ mơ của Ho-TSao chiếm mất, chàng từ từ ôm lấy nàng, tỏ ra v đắm thắm bằng những cái hôn... ân ái.

Chợt hai người giật mình. Trong bụi cỏ danh trước mặt có tiếng kêu sáo sạc, hai người nhìn ra một đôi chim khuyển bay vọt lên cao tới tấp đuổi nhau vào khoảng không gian yên tĩnh :

Trên cặp môi hai người cùng nở một nụ cười tươi tắn, Ho-TSao ngồi thẳng dậy, hỏi :

—Anh làm thế nào vào lọt được trong hang vắng Vô-Thiên mà cứu em thế!

Việt-Dũng mỉm cười kể lại truyện Xích Tùng đến cứu thân với mình, chịu đền cho mình hai triệu đồng; chàng lại nói tiếp :

Tuy rằng Xích Tùng chân thật đối đãi với anh, nhưng anh vẫn nơm nớp lo sợ, Phải biết đâu thắng Xích Tử giáo quyết kia lại không biết trước cách hành động của Xích Tùng mà chờ đến tối sai người đến lấy lại số tiền ấy ư.

Anh nghĩ như vậy, nên tôi hôm qua anh để ý định kẻ đen thì quả nhiên bắt gặp. Hồi nửa đêm sau khi kẻ

gian đã vào nhà Tô-Lâm lấy được hai triệu đồng rồi, anh vẫn kiên nhẫn lảng lạng nấp ở sau một thân cây ngoài vườn. Rồi anh theo nó vào lọt được trong hang kia mà cứu em.

Việt Dũng vẫn nói tiếp :

Đây em xem ! anh chịu mất hai triệu bạc mới đem được em về đây !

Hai người đặc-chí cười inh ỏi. Tiếng vang xung quanh đáp lại, nổi giải giọng vui vẻ của hai người.

Bỗng sau bụi cỏ danh cao chót vót ở cạnh hai người những mũi kiếm sáng loáng lonh-lanh dưới ánh mặt trời đâm ra lò-nhò. Tiếng chân của một đội quân hùng-dũng giận mạnh lên sồn sồn đá mấp-mô.

Việt Dũng và Ho-Tsao đứng phắt giậy; Ho-Tsao nói :

— Nguy đến nơi rồi, chúng đã biết mà đuổi theo ta đó anh Dũng ơi ! em không có kiếm thì làm thế nào ?

Việt-Dũng xua tay ra hiệu bảo nàng im đưa cho nàng thanh kiếm đương cầm. Việt-Dũng rút một mũi dao găm đeo ở cạnh sườn ra. Hai người đứng nép vào bụi cỏ danh, nhường lối cho đội quân kia đi.

Một tên quân mạnh bạo đi trước.

Việt-Dũng ngăm đích vào mặt mà phi một mũi dao. Tên quân chỉ kêu được một tiếng «ò!» ! thanh kiếm văng đi một bên ngã lăn xuống khe núi, một giòng máu đỏ rơi theo Ho-Tsao múa út thanh kiếm nhảy ra nhặt lấy kiếm của tên quân vừa bị chết mà đưa cho người yêu.

Thấy vậy Thiệt-Huyêt-Quý chủ tướng đội quân kia găm lên như sấm, tức tời nhảy phăng đến chỗ Ho-Tsao. Ho-Tsao và Việt-Dũng hết sức chém xuống. Thiệt-Huyêt-Quý lia lưỡi kiếm hất lên. Ba lưỡi kiếm đập vào nhau, bật lửa rồi tỏa ra như ba luồng điện khí. Bọn quân lính cũng ủa lên mà vây chặt lấy ba người. (Còn nữa)

Vu han depot legat
de 11-9-28 Thang loao

BINH SON THU XA XUAT BAN

DEPOT LEGAT
INDOCHINE

Nº 21009

DOI

TRANG

SI

SO 6

GIA 1 XU

87 2173

Việt-Dũng dụ Thiết-huyết-Quý ra một chỗ xa xa ra sức quần nhau mặc cho bọn quân cùng Ho-TSao tranh đấu.

Thiết-huyết-Quý chém đứt trên đầu rồi quay lưỡi kiếm thúc vào bụng Việt Dũng, Việt Dũng nhanh nhẹn nghiêng đầu vung kiếm gạt bản kiếm của kẻ thù,

Hai người ngang sức gặp nhau giờ hết tài bí hiểm dần dần chỉ còn hai làn ánh sáng tỏa ra, tiếng găm thét vang động, tiếng kiếm chạm nhau soang soảng.

Những ngọn cỏ rừng theo làn kiếm rung động đều lay lắt lá rụng xuống mặt đất. Giây dợ bắc ngang cũng đứt nát tơi bời rơi rụng khắp nơi.

Xa xa trên chỗ đất phẳng lì kia, bọn quân đương reo hò vây Ho-TSao ở giữa. Ho-TSao vung kiếm gạt bản hàng chục lưỡi dao đang lập loáng quanh mình. Nàng hét lên một tiếng, một hàng quân vây sát nàng đã bị rụng đầu, hoặc gãy tay đứt ngang người mà ngã lăn trên mặt đất.

Tiếng kêu khóc rên rĩ dần dần càng to, những giòng máu phun ra càng lênh láng thì ngọn cỏ xanh cũng dần nhuộm đỏ, nặng trĩu như bị màng xương đè ép lúc đêm thu.

Sau một hồi giao chiến đội quân kia một nửa bị chết bị thương, một nửa bỏ chạy chôn còn để lại bốn tên quân can đảm lực lưỡng chọi với Ho-TSao.

Ho-TSao vừa thở vừa đón bốn người kia về một mé.

Bỗng một tên thét vang, nhảy vọt tới, đá bật vào tay Ho-TSao. Lưỡi kiếm trong tay nàng văng tung lên nàng đã bị tên kia chém sả xuống. Nàng kêu lên quỳ hai chân xuống lấy tay móc vào chân tên kia. Tên kia ngã lăn ra. Ho-TSao đứng giậy, dận một chân lên ngực tên quân vừa ngã. Ba tên quân đứng ngoài sông đèn định cứu người đồng đảng. Hình như biết trước nàng giết lấy thanh kiếm của tên quân bị ép ở dưới chân nàng mà đỡ gạt. Nàng

nóng ruột gạt bắn ba lưỡi kiếm ra, phi lên đá thọc vào mặt một tên quân. Nhanh nhẹn nàng lại lia kiếm chém nốt hai đứa sót lại sau cùng. Lưỡi kiếm nhanh như luồng điện vừa vung ra hai tên kia hoa mắt rú lên một tiếng ngã lăn trên mặt cỏ,, máu ở cổ óc tóe ra đỏ nôm.

Còn tên quân bị nàng đá ngã, đương lóp ngóp bò giậy nàng lại chạy tới thí thêm cho một lưỡi kiếm.

Nàng trông quanh đó thấy sắc chét ngón ngang đè lên những vũng máu đào, nàng thở dài thương hại.

Chợt Ho-Tsao hoảng-hốt vì Việt-Dũng vừa rồi còn đánh nhau với Thiệt huyết Quý ở trên sườn núi trước mặt kia bây giờ đã không thấy bóng đâu nữa. Cảnh vật tung bừng buổi sáng vẫn yên tĩnh như vô tình với trận lưu huyết của loài người mới xảy ra.

Ho-Tsao luồng-cuồng chạy loang-quảng tìm Việt-Dũng trong lòng canh-cánh lo buồn. Hết khe núi này sang khe núi khác, nàng vẫn không tìm thấy bóng người yêu.

Đứng trên một mỏm đá kia, nàng chợt trông xuống ở dưới chân nàng, trong con đường hẻm Việt-Dũng bị ba người bạn toàn đeo đai vôi đánh. Việt-Dũng không đủ sức trông lại, chỉ uể-oái, gạt những ngọn kiếm hung hiem nặng-nề reo xuống.

Ho-Tsao rú lên lo cho tính mệnh người yêu. Nàng phăm-phăm leo xuống núi. Bỗng trong hang đá bay ra hai lưỡi dao chia thẳng mặt hai tên quân địch mà vù-vù phi tới. Cũng không phải tay vừa, hai tên đương đánh Việt-Dũng bỗng ngừng lại, hét lên một tiếng rồi nhẹ nhàng đưa lưỡi kiếm gạt bắn hai mũi dao đi.

Trong khe đá, hai người đàn ông nhảy sỏ ra, hăm hở xông vào cứu Việt-Dũng. Ho-Tsao thoáng trông đã nhận biết người đó là Ho-Uyên và Tô-Lâm,

Ho-Tsao mừng rỡ vừa múa kiếm chạy tới vừa reo hò:

— Chớ để cho chúng chạy chôn!

Việt - Dũng đã có người đèn cứu lại càng hăng hái giờ hết những ngọn độc-ác hóc-hiểm mà trở - tài. Càng đánh càng nổi tinh thần, bọn Việt-Dũng tha hồ tung hoành ngang dọc. Chừng như kém thê, Thiệt Huyêt Quý và hai đồng đảng chỉ đỡ gạt lùi dần rồi cùng chém bậy một nhát rồi nhảy liêu xuống một cái khe đá chạy chôn.

Bọn Việt - Dũng cõ hết sức đuổi theo. Một hồi lâu không thấy bóng quân gian đầu bốn người mới chịu thôi mà vui vẻ quay về.

Ho Uy'ên và Tô Lâm rất mừng rỡ khi thấy Ho-Tsao được thoát nạn mà về. Ho Uy'ên thấy em vẫn được mạnh khoẻ như xưa chàng vui vẻ hỏi :

Em bị bắt từ hôm anh mới về Phú-Thọ phải không? Anh lầy lăm lẹ rằng hôm ấy anh vừa đến đây đảng Vô-Thiên chưa biết thê mà đến đêm em đã bị bắt rồi! đến khi anh Uy'ên Phong và anh về đón em lên đây thì đã không thấy em đâu nữa!

Ho-Tsao nghe song trên cặp môi đã nở một nụ cười bí hiểm. Nàng nói :

— Phải! các anh vừa đi buổi sáng thì đến đêm em bị bắt. Các anh có biết kẻ nào đã bắt em không? chính cha con thằng Kléo-Toong đó!

Ho-Uy'ên :

— Kléo-Toong?

— Phải, Kléo-Toong người hàng xóm ở cạnh nhà mình ấy! Ai ngờ nó lại là đồng đảng của Xích Tử?

— Mọi khi nó đủ dờ hiên lảnh lăm kia mà!

Việt Dũng cười nói xin vào.

— Thì từ giã ta chớ tin người ở ngoài bộ mặt nữa!

Bốn người vừa đi vừa nói truyện vui vẻ. Trước mặt

xóm Lũng Nam đã chênh vênh đứng chắn lối mọi người.

Khi vào đến trong nhà, bốn người đều ngạc nhiên vì thấy Tô danh ra vẻ vội vàng, chạy tung tăng sục sạo. Trên chiếc giường tre kê sát vách, Uyên Phong nằm mê man rên rảm, bên cạnh một ông lang đang bắt mạch. Bốn người thấy đều mừng rỡ chào ông lang rồi súm sít quanh giường mà lay gọi Uyên Phong.

Tô Danh cũng mừng hớn hờ tỏ vẻ hân hạnh được gặp gỡ Ho Tsao. Nàng lại vui vẻ kể lại truyện nàng đi vào trong rừng núi, tình cờ gặp hang đá của đảng vô thiên mà cứu được Uyên Phong.

Việt - dũng đem truyện mình đi cứu Ho Tao ra kể với mọi người đoạn chàng lễ phép hỏi ông lang!

— Thưa ông bệnh tình Uyên Phong nặng nhẹ nhường nào xin ông cho biết để chúng tôi được yên lòng.

Ông lang ung dung ngồi uống cạn chén nước chè nóng rồi từ từ đáp:

— Uyên - Phong vì bị đánh đập nhiều quá nên tinh thần rối loạn gân cốt đau rừ khớp xương sai lạc. Nhưng chàng là một người dũng sĩ, sức lực mạnh mẽ, lại nhờ có thuốc của tôi cho uống thì trong ba hôm nữa sẽ được bình phục như thường, các ông cứ yên tâm chăm nom thuốc thang cho Uyên-Phong là được.

Nói đoạn, ông lang mở chiếc đầy sặc sỡ để bên cạnh mình lấy ra mấy thang thuốc đưa cho Việt Dũng rồi cáo từ ra về hẹn đến hôm sau lại tới.

Dân đình xóm Lũng Nam nghe tin Việt Dũng đã cứu được Uyên Phong Họ Thao rồi cũng tới tập kéo đến hỏi thăm. Bốn Việt Dũng đều tỏ lòng cung kính tiếp chuyện mọi người. Dân dân trai gái, già trẻ kéo đến càng đông, Tô Lâm, Tô Anh Họ Thao và Họ Uyên phải giúp sức người nhà mà bưng nước đi mời mọi người.

Chợt Việt Dũng sừng sốt đứng giậy, trước mặt mọi người, chàng ôn tồn nói:

— Chúng tôi rất lầy lăm quý hóa được tiếp chuyện các ông, các bà. Nay chúng tôi có mấy lời chân thật muốn bày tỏ trước mặt các ngài:

Nguyên xóm Lũng Nam đây, dân cư đông đúc thật nhưng vì phóng có giặc đèn cũng phải chịu bó tay đành ngồi dương mắt nhìn quân ô cấu tung hoành mà thôi; Vì nhà cửa xóm ta đều bám chênh vênh vào sườn núi, một cơn gió mạnh có thể lật ụp xuống được. Đã không chắc chắn về đường lập thôn xóm lại thêm địa thế rất hiểm nghèo, trước mặt sau lưng đều có đường cái lớn quân giặc kéo đèn đăng nào cũng được. Vả lại xóm ta lại không biết đặt diêm lều cho trai đinh canh gác, tôi e có phen đảng Vô Thiên lợi dụng những cách thiêu thôn này, đem quân đèn tàn phá chăng?

Chúng tôi đã nghĩ được mưu ngăn cản quân gian không cho chúng giòm gió đèn xóm mình được nhưng ngặt vì thiếu người giúp sức vậy muốn nhờ anh em trai tráng trong xóm chẳng biết có được không.

Bọn đàn ông ngồi đây đều háng hái đứng giậy đồng thanh nói.

— Chúng tôi đều vui lòng tuân theo mệnh lệnh của các cậu!

Việt-Dũng lại nói tiếp:

— Vậy thì các ông nên về sắm sửa giáo mác cùng gây gộc mà tàng trữ ở trong nhà, phòng có khi dùng đến; chúng tôi sẽ tuyển chọn những người khỏe mạnh, can đảm lập thành một đội quân, ngày này thao diễn để ngăn ngừa quân địch khi xâm lấn cõi mình.

Từ giờ trở đi, hễ ở đây chúng tôi đánh bahoai chuông thì mỗi nhà phải phái một người đèn đây nghe hiệu lệnh.

Nghe xong, đám dân cư đều vui vẻ tuân lời reo hò rầm rĩ.

Sáng sớm hôm sau trên đồi Hoàng-dũng một đội quân ước độ năm mươi người, do Uyên-Phong và Tô-Lâm rèn tập, đương ra sức tung hoành,

IX

Trong thế giới «hang-hầm» của đảng «ăn-thịt-người» chủ soái Xích Tử cau có dơng cặp mắt dữ dội nhìn Thiết huyết Quý,

— Uyên Phong chôn thoát rồi chứ?

Thiết Huyết Quý vẫn ngồi yên, cúi gằm xuống nhìn nệm đá dưới chân như hồi hận

Xích Tử lôi ở trong túi ra một tờ giấy rộng đã vẽ sẵn địa thế xóm Dũg nam sau khi đã ngắm nghía kỹ càng bức địa đồ. Xích Tử xoa tay mừng hớn hờ

— Một rừng cây bị đẵn thì sớm Lũng Nam xẽ tan tành bẹp dí

Câu nói đầy vẻ bí hiểm khiến các tướng đều phải ngạc nhiên đăm đăm nhìn chủ soái Xích Tử chỉ đáp lại lòng sốt sắng muốn biết mưu mẹo mĩm h của các đảng viên bằng những hồi cười liên tiếp:

Rồi, Xích Tử nói với Thiết huyết Quý.

— Bạn mang một đội quân vào khu rừng Kê Lâm ở về phía đông cửa hang chính mà sai chặt hết cây cối sập thành đồng lại, sẽ cần dùng đến sau. Bạn nên hết lòng với đảng vì tội của bạn để sống mặt quân thù, tôi hãy dùng thứ chờ bạn lập công chuộc tội đó. Bạn có biết không?

Thiết - huyết - Quý cúi đầu vâng lệnh.

Mười phút sau khi đã biết rõ cái mưu sâu độc của chủ soái các đảng viên cùng reo hò mừng rỡ nói ồn ào;

Tuy về buổi bình minh mà không có một tia ánh sáng âm áp dịu dàng. Trên trời, mây đen từng từng đợt đợt chông chát lên nhau, không một gợn mây xanh lơ lửng không một cơn gió thổi qua.

Cỏ cây ủ rũ, lù lù yên nặng, thiêu vế hoạt động của trời thu.

Trên một sườn đá, Việt Dũng ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ. Rõng chàng lăm bằm:

— Bão, bão chẳng

Đưa cặp mắt lơ dờ nhìn xuống dưới chân, chàng thấy xóm Lũg Nam bắc sườn dựa vào sườn núi, chênh vênh như sắp đổ. Việt Dũng thở dài ngao ngán. Bỗng chàng giật mình, chân tay bủn rủn; tâm linh như đã báo trước cho chàng biết « sắp có sự nguy hiểm xảy ra! » Việt Dũng nhìn trời, mây, cây, cỏ chàng cau mày:

(Gòn nữa)

VUNG MAU DAO

Đã ra số 8; 24 trang 3 xu

TUC THUY HU

Đã ra số 1, 16 trang LON GIA 3 XU

GIONG NUOC LU

Đã ra số 13 gia 2 xu

(Ino, Lang-Tuât 76 Sông Tô Lịch Hanoi)

Ou pour dépôt type
 le 11-9-57
 Tirage 1000 ex
 g

DOU TRANG

DÉPÔT LÉgal
 INDIGÈNE
 N° 21009

SI

THÔNG LƯU

SO 7

8° 2173

GIA 1 XU

Bão ! Bão !

Ở sau lưng chàng Ho-Tsao đón đến bước tới, ngồi ở cạnh chàng. Một hồi lâu Ho - Tsao vỗ mạnh vào vai Việt - Dũng mà nói :

— Anh nghĩ gì vậy !

Việt - Dũng :

— Em lên từ bao giờ thế ! Làm anh hoảng - hốt giật mình khi em vỗ vai anh ! Nhưng chúng ta phải về ngay có việc cần lắm ;

Ho - Tsao

— Việc gì vậy.

— Thì em hãy về nhà đã, anh sẽ nói !

Hai người giắt nhau hấp tấp xuống sườn núi chạy thẳng vào nhà, vừa gặp lúc Tô - Oanh đương sắp thuốc cho Uyên - Phong.

Việt - Dũng hỏi.

Hai anh Tô - Lâm và Ho - Uyên đâu ?

Tô - Oanh nhìn thẳng vào Việt - Dũng .

— O' hay ! Anh quên rồi sao ! hai anh ấy còn đi rèn tập đội quân dũng-cảm của ta ở trên đồi Hoàng - Lũng kia mà !

Việt - Dũng chợt nghĩ ra vỗ tay cười.

— Rõ mình . . . !

Chàng vội vàng ra đầu nhà đánh ba hồi chuông. Từ hôm điều đình với dân xóm Lũng-Nam xong chàng đã sai người nhà mắc một cái chuông rất lớn ở một trái hiên để có sự gì nguy hiểm thì gọi dân đình đèn nghe lệnh mà phòng bị.

Ba hồi chuông rền - rĩ vừa dứt, giai gái xóm Lũng-Nam đã tập lập kéo đến đầy nhà Tô-Oanh.

Tô-Oanh và Ho Tsao cũng phải ngạc nhiên về cách hành động của Việt-Dũng. Đứng trước mọi người Việt-

Dũng nghiêm nghị ra lệnh :

Cách sớm đây chừng nửa cây sô có một cái chợ rất to lớn gọi là chợ Lộc-phô dựng ở trên một ngọn đồi. Vậy từ giờ đến chiều ai có đồ đạc gì trong nhà phải dọn lên đây hết cả. Vì tôi nay có trận bão ghê gớm xẽ xảy ra xóm là tai hại rất nhiều đó !

Mọi người đều tán nát ra về trong lòng phân vân nghĩ ngợi, không hiểu ý của Việt-Dũng ra sao . . .

..

Đêm hôm ấy.

Gió thổi vù vù dường như chuyển động một góc trời : cát bay, lá rụng : cây cối lung lay râm râm như muốn bật tung cả rễ, ngọn cây nghiêng ngả đập vào nhau, vật vã tưởng muôn nghìn ngọn thác reo xuống

Tiếng vù vù lùa vào khe núi làm long-lở những đá và cây,

Nước mưa trên ngàn băng-băng chảy xuống ào ào dường long trời lở đất làm át hẳn tiếng cầu kêu của những loài cầm thú sợ oai trời.

Cảnh tượng một đêm bão trong rừng núi còn làm t^a khiếp đởm hơn là cách hành hình tàn bạo của Diêm-Vương ở nơi ngục địa .

Trông thẳng xuống sớm Lũng-Nam những cây gỗ khổng lồ của rừng Kê-Lâm ở về phía đông của hang chính đáng « Vô-Thiên » đã ngổn ngang xếp đồng trên sườn núi. Một đội quân vừa khuân vác gỗ xong còn đứng yên lặng chờ giờ làm việc.

Mưa tuôn, gió thổi ,... .

Bỗng một tiếng còi rít lên lạnh-lãnh đội quân kia ra sức đẩy gỗ đổ sô xuống sườn núi, nhằm trúng vào sớm Lũng-Nam. Những nóc nhà bị gỗ đè ép lay chuyển rồi âm ập đổ. Mười phút sau sớm kia đã biến mất mà nhường

chỗ cho củi gỗ chống chắt từng-từng,

Mưa tuôn, gió thổi,...

Đội quân kia đương đặc trí reo hò thì một hồi tù và thổi lên vang động. Đội quân dũng cảm của sớm Lũng-Nam do Việt-Dũng, Ho Uy'ên và Tô-Lâm quản đốc đã đứng dựa lưng vào sườn đá đằng sau toán quân của đảng gian mà chia cung bắn tua tủa.

Đội quân gian nhiều đứa bị tên ngã lăn theo gỗ mà rơi xuống khe đá. Tiếng kêu cầu rôi loạn nổi lên, tiếng gió mưa vù vù thổi bạt. Đội quân kia muốn tiến lên thì không có đường muốn lui về lại gặp tên bắn ra trùng-trùng điệp-điệp. Muốn tránh những mũi tên độc ác kia, toán quân còn sót đành nhắm mắt nhảy liều. Bọn Việt-Dũng thừa thế kéo ủa ra chỗ xếp gỗ mà đẩy theo bọn gian.

Trong chớp mắt, tụi gian không thấy bóng một người Việt-Dũng cùng các bạn cả cười tự đắc. Việt-Dũng trông guom đứng trên một tảng đá trông oai phong lắm liệt, biểu lộ khí phách anh hùng. Chẳng quay lại nói lớn với các bạn:

— Đây các bạn xem ta đoán có sai đâu. Thật là tự chúng mua lây cái chết; chúng tưởng hại được ta nhưng ai ngờ mưu thâm họa diệt thâm, chúng lại bị chết ở tay ta, thật là đáng kiếp.

Tiếng rên rĩ ai oán ở dưới khe đá bay lên nghe áo lão rừng mình: tiếng hồi hận của kẻ gian khi sắp chết.

Mưa vẫn tuôn, gió vẫn thổi...

Một đêm mưa gió đã qua, cánh vật đó đây vẫn ũ rũ dưới bầu trời ửng sùng những mây đen. Cây cối bơ sờ, lơ thơ còn vài chiếc lá cũng phất phới khi làn gió thoảng qua. Nước mưa trên ngọn núi cao vẫn róc chảy xuống đèo róc rách. Qua được một đêm sợ hãi, những cảm thú hầy còn nơm nớp rừng mình thập thò trong hang hốc chưa dám tung tăng chạy nhảy đi kiếm mồi

Một đàn quạ khoang bay lượn quanh trên xóm Lũng-Nam đưa những tiếng oang oang như tảng viêng lũ sắc chêt nầm la liệt.

Xa xa, trên ngọn đồi cao chót vót rộng rãi bao la, xung quanh đồi những sườn núi và rừng rậm bao bọc chợ Lộc Phô đang ồn ào tập lập như gặp ngày phiên chợ. Chỗ tùm nầm, tùm ba, mọi người đều cười nói huyền thuyên rủ nhau kéo đến nhà Việt Dũng.

Trước mặt mọi người, một túp lều danh sơ sãi, một mái cọ bắc chênh chênh lên bốn chiếc cọc tre dựng dựa lồi đi là nơi bọn Việt Dũng tạm chú. Khi đến nơi mọi người đều reo hò ca tụng bọn Việt Dũng đã có công giúp xóm Lũng Nam mà tiêu trừ gian đảng.

Việt Dũng khiêm nhượng trả lời:

— Đó không phải toàn là công lao anh em chúng tôi cả đâu cũng nhờ các ông các bà khéo khuyên khích nhau mà đồng lòng làm việc đó.

Rồi nhờ nhún nhường này đi, nhờ khen ngợi kia lại câu truyện ca tụng lẫn nhau kéo dài mãi khiến cho Tô Lâm nóng ruột vội vàng đứng dậy nói:

— Bây giờ không còn thì giờ đâu mà ca tụng nhau mãi như thế được. Liệu như quân giặc kéo đại quân đến, lúc này thì dân xóm biết trông cự ra sao! Huống chi chúng ta còn đương bơ vơ không có nhà cửa, không có thành lũy lộn sộn như lũ ong mất tổ. Vậy ta phải lo mưu tính kê mà gìn giữ lấy nhau chứ!

Ho-Uy'en reo to lên rằng:

— Phải đó, lời nói của Tô-Lâm rất có lý. ta nên nghe theo! Uyển-Phong bệnh tình đã đỡ cũng lóp ngóp bò dậy bàn xen vào. Mọi người đều lắng lắng nghe vì Uyển-Phong vẫn còn mệt nên nói rất nhỏ:

— Vậy thì ta nên sai ngay đội quân dũng cảm vào rừng đẵn tre gỗ mà lập nhà cửa vựa bên lên ngay ngọn đồi này, xung quanh phải xây thành cao, đào lũy sâu, bốn góc đặt diêm canh, dựng một thôn trang mới rất hùng dũng mới được.

Mọi người đều vui lòng nghe lời mà hăm hở làm theo lời Uyên - Phong.

X

Vì mang mối hăm ớn của bọn Việt Dũng nên dân xóm Lũng-Nam đặt tên hiệu thôn mới lập là « Việt-dũng-Thôn » để tỏ lòng sùng kính và tôn phục những người kia. Thê cũng là một sự khuyến khích rất khôn khéo của mọi người khiến bọn tráng sĩ kia phải hết lòng tre trở cho dân thôn được bình tĩnh.

Một hôm, Việt Dũng đương lững thững đi ở trong thôn ra thì gặp họ Uyên sách cung tên sắp sửa đi săn bắn. Hai người chào nhau cùng mỉm cười thân ái

Ho-Uyên.

Ta đi săn cho đỡ buồn nhân tiện để dò la tin tức đáng gian nã.

Việt-Dũng gật đầu hai người lẳng lặng đi vào rừng núi. Chợt đến một con đường rẽ, một con cáo ở trong bụi um tùm trên sườn núi nhảy ra. Ho-Uyên rút tên nhắm đích cáo mà bắn. Mũi tên bay vù, rồi cắm phập vào đuôi con cáo. Cáo bị đau chạy vụt đi. Ho - Uyên cũng nhanh nhẹn đuổi theo, Việt - Dũng từ - từ bước sau, vừa đi vừa ngắm cánh. Bỗng chàng rất mình và chàng thoáng trông thấy có bóng người ở trên ngọn núi. Chàng đứng rừng lại, nấp vào một bụi cây. Ngược mắt lên nhìn, chàng nhận rõ một người con trai tương phấm phấm đi trên đường núi tới gần chàng. Việt - Dũng tưởng người kia đã biết

mình nên sẽ rút một mũi ráo ở trong người ra cắm lăm lăm trong tay.

Người con trai đèn gộc một cây thông mọc gần móm đá lớn trước bụi Việt - Dũng đứng ẩn, thì ngồi phịch xuống

Người con trai gục mặt vào hai bàn tay tỏ ra vẻ buồn tủi lạ thường.

Mười phút yên nặng đã qua, người kia cá quyết đứng phắt giậy đưa mắt sáng quắc nhìn quanh. Rút ở trong mình ra một sợi giây lụa bạch người kia buộc một đầu giây lên cành thông, một đầu buộc thông lọng định quyen sinh cho hết nợ trần ai.

Sau một tiếng thở dài rất mạnh như chút hết sự sầu tủi trả nợ đời, người con trai chui đầu vào nút giây thừng rồi đu mình ra ngoài tảng đá.

Cảnh tượng thương tâm bấy ra trước mắt khiến Việt - Dũng động lòng trắc-ẩn vội nhẩy ra ôm lấy người con trai. Sấn con dao găm trong tay. Việt - Dũng cắt đứt giây lụa oan nghiệt kia. Chàng bế người con trai ngồi xuống móm đá rồi lấy tay lật vuông vải thâm chít ở đầu ra. Bỗng chàng cả kinh, lớn tiếng gọi:

— Ô! anh Xích Cùg! Anh Xích - Cùg!....

Xích-Cùg dương cặp mắt thần nhiên nhìn Việt - Dũng cả cười.

— Anh Dũng!

— Sao anh lại nghĩ lẩn thần như vậy anh Xích-Cùg?

Xích - Cùg ngồi ngay giậy mà rằng:

— Câu truyện dài lắm anh ạ! Tôi nghĩ tôi không đáng làm người, không đáng sống để trông thấy các anh. Tôi đành liêu thác, ôm mối hận ngàn thu về bên kia thế giới!

Việt Dũng càng kinh ngạc:

— Sao vậy anh?

— Thì đây! anh hãy xem mình mấy tôi thì sẽ rõ!

Xích Tùng cởi phăng cái áo lót mình ra. Khắp người những lốt tím bầm, những vết lằn thâm chẳng ngang dọc.

Đây anh xem ! hôm tôi mới quen biết anh, tôi đã hứa giảng hòa cùng anh nên mang lại anh số tiền hai triệu đồng để chuộc lỗi của cha tôi. Chẳng may cho tôi có người biết việc ấy họ mật báo với cha tôi nên tôi hôm ấy tôi bị cha tôi sai người đánh đập kỷ cho chết đi sống lại. Rồi tôi như người bị tù giam lỏng, phải nhốt vào trong hầm đá, tôi tắm, không còn phân biệt được ngày đêm. Thuộc thang đã không có, cơm nước lại một ngày một thiếu thôn tôi đâm ra ốm yếu. Phụ tử tình thâm mà cha tôi còn nhẫn tâm chửi phạt tôi như thế anh nghĩ tôi còn sống làm chi ?

Việt - Dũng kiềm mấy lời an ủi qua loa rồi thở dài nghĩ bụng ai ngờ con một người đại gian ác, lại nhân-nhượng biết suy nghĩ thâm trầm làm việc theo công lý của loài người khác hẳn tính cha. Đáng phục thay.

Rồi Việt - Dũng giắt Xích Cùng đứng dậy.

— Anh hãy đèn thôn trang của chúng tôi ở tạm ít lâu rồi về hay !

Hai người cùng đi, truyện chọ thân mật. Việt - Dũng lại đem những việc vừa xảy ra kể cho Xích - Cùng nghe Xích - Cùng chỉ lặng yên không đáp.

Khi đã đến thôn Việt - Dũng hai người do lối đi chính bước vào quân canh gác răn ra hai bên, cúi đầu cung kính chào chủ tướng.

Việt - Dũng đưa bạn vào một gian buồng riêng của mình rồi gọi mấy tên quân vào hỏi.

— Các anh các chị ấy đi đâu cả ?

— Bẩm đi tìm cậu đó !

— Đi tìm ?

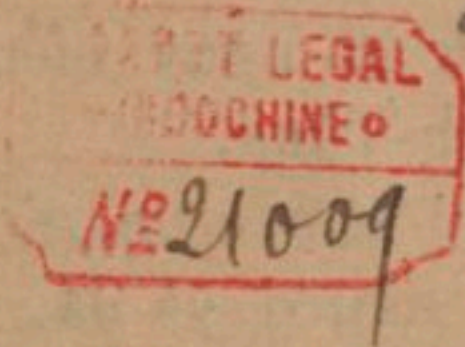
— Vâng đi đã lâu !

(Còn nữa)

Vu pour depot legal
le 14-9-38
tirage 1000 ex

BINH SON THU XA

Tg

DOI TRANG SI

SO 8

GIA 1 XU

8' 2173

Việt - Dũng nóng - nảy, sợ có sự gì nguy hiểm xảy ra cho các bạn mình vội nói với Xích-Tùng,

— Anh hãy ngồi chơi đây ! Khi nào cơn giận lên thì anh sơ đồ đối đãi tôi đi tìm các người về đã.

Chàng lại quay ra giận nhỏ mấy tên quân:

— Ta giao người kia, (chỉ Xích-Tùng) cho các anh! các anh phải trông nom hầu - hạ cẩn thận chớ để cho người ấy đi đâu nghe không?

Chàng lại giả cầm đồ binh khí rút lấy một thanh kiếm rồi hăm-hở ra đi.

Những tia sáng của mặt trời về buổi hoàng hôn chiều xuống sườn núi, làm rõ rệt chỗ đen, đen ngòm mà sẫm sít, chỗ vàng vàng luột mà phẳng lì. Ngoài tiếng suối reo róc rách tiếng lá rơi sột soạt ta chẳng nghe thấy tiếng gì...

Đáng ghê thay sự lặng-lẽ âu sầu của chồn sơn-lâm cùng cốc.

Việt-Dũng vừa đi vừa nghĩ Ho-Uy'en Tạ biết anh ở đâu bây giờ chứ ! cứ đi đến cửa hang của đảng Vô-Thiên rồi sẽ hay »

Chàng theo đường núi quanh co mà đi. Thăm thoát đã đến cửa hang mà tối hôm xưa chàng đã tình cờ được theo cái bóng đen lầy trộm sỏ tiến hai triệu đồng của chàng đến đây. Chàng vừa chực bước vào thì một cái bóng đen nấp ở bên tảng đá nhảy vọt ra đâm thẳng lưỡi kiếm vào mặt chàng. Chàng rú lên một tiếng cúi đầu tránh khỏi thừa thê dơ tay ra bắt lấy cổ tay cầm kiếm của quân địch.

Một tiếng vù vù lâm dung động bụi lau già một tên quân khác lại nhảy sỏ ra lia kiếm chém vào đầu Việt-Dũng.

Việt-Dũng nghiêng người dơ nốt tay trái mà bắt lấy cổ tay quân gian. Chàng hết sức bóp mạnh vào tay hai

tên kia. Hai tên quân rẩy rụa như gãy cổ tay mà rời kiếm xuống. Việt - Dũng đá thốc vào bụng tên quên bên phải bắn văng xuống khe đá, chàng lại nhắm mặt tên quân khác mà đâm một quả rất nặng khiến tên kia ngã vật vào bụi lau mà rẩy-rụa.

Việt-Dũng rút lưỡi kiếm ra hăm hờ chực bước vào hang chợt một tiếng còi làm chuyển động đó, đây một đội quân do Thạch-Long, Di-Sơn và Đảo Hải quân đốc đã hò hét vang trời, vây quanh Việt-Dũng.

Không hề sợ hãi, Việt Dũng đứng sừng thành thê ở giữa vòng vây, lia ngọn kiếm quanh mình chừng chừng nhìn quân giặc. Thấy vậy, Thạch Long múa kiếm xông vào nhắm đầu Việt Dũng chém xuống. Việt Dũng vừa rờ kiếm lên đỡ thì hai lưỡi kiếm của Di Sơn và Đảo Hải đã nặng nề reo tới. Việt Dũng hét lên một tiếng tránh khỏi nhảy vọt ra một bên.

Mũi kiếm của chàng vung toa như một làn điện khí che lấp thân thể khiến ba người kia tức giận ra sức đánh túi bụi. Được một hồi lâu, Việt Dũng chân tay đã rối loạn vì gặp ba người kia cũng ngang sức với chàng giờ hết tài bí hiểm thì chàng còn địch làm sao nổi. Chàng quay lưỡi kiếm dí vào mặt Di Sơn, Di Sơn lùi lại một bước, chàng thừa thế chém thẳng vào chân Di-Sơn rồi nhảy ra ngoài vòng vây mà chạy.

Di Sơn bị thương ở chân nằm nắn ra rên rí; bốn tên quân khênh thẳng vào hang. Đảo Hải và Thạch Long thấy Di Sơn bị thương thì găm lên rồi vây đội quân đuổi theo Việt Dũng. Việt Dũng chạy liêu qua những bụi dậm gai góc, vượt lên sườn núi mập mờ. Đằng sau tên và dao vù vù bay tới sau chàng, chàng vừa chạy vừa múa kiếm đỡ gạt, trên lưng chàng đã bị ba mũi tên cắm ngập đau rức đến tận xương. Mỗi lúc tiếng reo hò lại

gân. Việt Dũng đã kiệt sức lao đảo như sắp ngã.

Bỗng chàng kêu lên một tiếng, một mũi dao cắm phập vào đùi chàng. chàng ngã lặn xuống một cái khe đá sâu hoắm rơi vào một bụi lau. Ở trên tiếng âm âm chuyển động một khu rừng nội rậy; một tiếng hô, trăm nghìn mũi tên chĩa vào khe đá cùng bay.

Thu sức tàn Việt Dũng đứng giậy thất thểu chạy.

Thạch Long và Đảo Hải vẫy quân đuổi theo

Chạy đến một móm núi kia, Việt-Dũng bỗng dừng lại vì trước mắt chàng một ngón suối ở dưới chân núi chặn mất lối đi. Ngoảnh trông lại, bọn quân hùng sói đã tới nơi chỉ chực giờ tây chớp lấy chàng. Chàng thở dài kêu lên. « Ai ngờ ta bị chẹt ở chôn này đây! » Chàng nhắm mắt nhảy lieu xuống. Một vạch đen, một tiếng kêu, im lặng, ...

Đứng bên giòng suối dưới chân núi bọn Uyên-Phong Ho-TSao và Tô-Oanh đang đi tìm kiếm Việt-Dũng và Ho-Uy'en thấy đều giật mình về cái bóng đen từ trên núi ngã xuống. Ho-TSao nhanh nhẹn chạy tới chỗ người bị ngã nhìn ra dĩa giòng suối đương mái miệt chảy xuôi thì rõ ràng thấy Việt-Dũng nhô lên ngụp xuống bập bênh trong giòng nước trong xanh. Ho-TSao luồng cuông vừa chạy theo Việt-Dũng vừa kêu gào âm ỹ. Nàng chỉ muốn nhảy xuống nước để cứu người yêu. Ho-TSao loanh-quanh không biết làm thế nào, bỗng một ý nghĩ thoáng qua nàng hớn hờ đèn gộc một cây soan nhỏ rút kiếm chặt lấy cây cho rơi xuống đoạn phát bỏ cành và lá rồi vác lên vai đuổi theo Việt-Dũng.

Nàng lấy sức dùng cây kia mà ngoắc vào người Việt-Dũng mà kéo vào. Trong chớp mắt Việt-Dũng đã nằm trong tay Ho-TSao ..., yên lặng.

Sau khi đã rút những mũi tên ở lưng người yêu ra, Ho-TSao dịu-dàng lay gọi: « Việt-Dũng! anh Việt-Dũng!

Việt-Dũng mở bừng mắt nhìn Ho-Tsao chẳng nhẹ nhàng vịn vào nạng mà đứng dậy, chàng nói :

— Ta chôn đi mau kéo quân giặc kéo đến bây giờ. Ho-Tsao vẫn đỡ lấy chàng ;

— Không ngại, còn các anh ấy cũng ở đây kia mà. Nạng vừa nói rút lời thì bọn Uyên-Phong, Tô-Lâm và Tô-Oanh đã từ trên ngọn núi chạy sông-sộc xuống chỗ hai người.

Ho-Tsao mừng rỡ.

— Kia các anh ở đâu bây giờ mới đến ? Anh Việt-Dũng đây mà ! Mọi người xúm quanh Việt-Dũng cười nói ôn-ào.

— Bọn gian bị chúng tôi đánh đuổi rồi ! Trong khi Ho-Tsao ra vớt anh ở giòng suối kia lên, thì chúng tôi hợp sức nhau lại đánh đuổi bọn gian để trả thù cho anh vậy.

Việt Dũng cảm ơn mọi người rồi kể lại chuyện bị quân gian đuổi đánh lạc lõng vừa rồi. Bỗng chàng giậm chân xuống đất mà rằng :

— Chết rồi còn anh Ho Uy'en đâu !

XI

Ho Uy'en mãi miết đuổi con cáo bị thương quên rằng Việt-dũng leo đèo theo sau chàng. Duối được một quãng xa xa chàng đã không thấy bóng cáo đâu nữa. Chàng đang tức bực toan quay về thì một mũi dao từ đâu bay tới, cắn phập vào chòm mũ chàng, chàng giật mình nhìn quanh, để ý phòng bị quân gian. Một mũi dao nữa vù vù bay tới, chàng nhanh nhẹn nhảy vọt ra tránh khỏi. Nhìn lên móm đá chàng thấy một người con gái giáng điệu thướt tha đương ngắm tới chàng mà sắp phi mũi dao thứ ba.

Dao vừa bay tới. Ho Uy'en ngã vật xuống, cung tên trong tay bắn văng ra chỗ khác. Sau một hồi cười ròn rã, người con gái từ từ bước xuống vừa đi vừa nói :

« Thoát sao khỏi được mũi dao thần của ta chứ!»
Người con gái đèn bên Ho Uy'ên ngắm nghía. Bỗng nàng
thốt ra một câu khen ngợi:

— Hừ! thằng này không phải là người kinh, trông
mặt mũi trắng trẻo, ngây thơ mà đáng yêu tộ!

Người con gái ngồi xuống, lấy tay vạch áo Ho Uy'ên
tìm vết thương vừa bị. Chợt Ho Uy'ên cựa dậy rồi
nhanh như cắt chằng ôm chầm lấy người con gái mà
vật lộn. Hai người ra sức vật nhau trên đường đá. Một
hồi lâu, Ho Uy'ên dùng hai cánh tay cứng như sắt ghi
ép người con gái xuống đường. Ngồi trên bụng Ho Uy'ên
mím cười khinh bỉ,

— Sao cô ngu dân đến thế! Hai mũi dao đầu của cô phi tới
trong khi tôi vô ý tôi còn tránh khỏi nữa là mũi dao thứ ba.
Nhưng cô là ai? Ai sui cô đến ám sát tôi ???

— Người con gái hai má đỏ ửng, nắm yên tó vè
tòng phục. Ho Uy'ên bẻ sọc người con gái giẫy, một tay
nắm lấy tay người con gái một tay rút kiếm ra kề ngang
cổ mà rằng:

— Biết điều cò nên theo tôi; nếu cô không nghe còn
giám kháng cự thì mũi kiếm này sẽ không tha cô đó!

Giọng nói quả quyết và nghiêm-nghị khiến người con
gái phải rùng mình ghê sợ theo lời. Hai người chậm chạp
đi ra khỏi đường rừng núi thẳng lối về thôn Việt-Dũng.
Đến cửa thôn, bọn lính canh kéo và nắm lấy người con
gái mà lôi bừa vào. Ho Uy'ên đứng bộ theo sau, .
ư đặc.

Chàng giống giặc hỏi tụi quân:

— Các anh ấy có trong thôn không?

— Quân lính nhao nhao tranh nhau trả lời:

— Các cậu ấy đang đi tìm cậu đó!

Ho Uy'ên

— Có sự gì lạ xảy ra không?

— Vừa rồi cậu Việt Dũng có mang theo một người lạ mặt về đây rồi lại đi ngay. Người lạ mặt hiện còn ngồi chờ các cậu!

Ho Uyên truyền lệnh mang giam người con gái vào một cái buồng lâm riêng ở một nơi để giết những gian bị bắt. Bọn quân vừa dạ gian, chực đem người con gái đi thì Xích Tùng đã vội chạy ra ngăn lại.

Xích Tùng chào Ho Uyên rất lễ phép. Ho Uyên cũng mẫn mà nắm lấy tay Xích Tùng mà hỏi han tin tức.

Người con gái bị bắt la lớn gọi Xích Tùng:

— Xích Tùng cũng ở đây à! anh cứu em đây!
Xích Tùng vờ như không biết quay mặt nói với Ho Uyên

— Người con gái kia anh bắt được ở đâu?

— Anh có quen biết người ấy?

— Vâng! nó là Tuyết Sơn, em gái tôi!

Ho Uyên ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt Xích Tùng. Xích Tùng chỉ đáp lại bạn lòng ngờ vực của bạn bằng một nụ cười. Xích Tùng nói.

— Thê anh gặp em tôi ở đâu?

Ho Uyên kể chuyện đi săn cáo, gặp Tuyết-Sơn phi dao định ám sát mình cho Xích-Tùng nghe. Chàng lại nhún nhường xin lỗi bạn.

— Tuyết-Sơn là em anh! Thê thì tôi có lỗi với anh vì tôi không biết đã chót bắt nàng.

— Tôi xin tha nàng ra ngay bây-giờ!
Xích-Tùng vội sua tay kéo Ho-Uyên vào phòng khách, thán nhiên như không biết có chuyện gì xảy ra.

Xem đèn đây chắc độc giả phải ngạc-nhiên cho Xích-Tùng sao đỗi với em lại vô tình như vậy. Không thêm để ý đến em trong khi em bị mắc nạn. Nhưng thật ra vì mắc cỡ, một bên là bạn một bên là em mà em mình lại tự làm ra tội nên Xích Tùng đành ngậm ngùi mà lỗi bạn đi

chỗ khác. Chàng nghĩ thầm : « em ta tuy rằng bị bắt nhưng cũng không đến nỗi bị khảo đả giam-hãm như kẻ khác. Ta muốn cho em ta phải xa cách cha ta học lấy những đức tính tốt của các bạn ta mà bỏ giần lòng gian ác xưa kia ! Và lại ta phải đồ mưu cảnh tỉnh cha ta cho được chớ lên một người lương thiện. Muốn đạt được ý ấy, ta phải trước hết vây cánh của cha ta đi.

Dần dần cha ta còn tự trọi một mình, thân thể cô đơn không người giúp việc, ắt là cha ta không làm được nhiều điều dã-man nữa. Lúc bấy giờ ta sẽ mượn những tay trắng sĩ kia bắt cha ta về đây mà khuyên dụ thì sẽ được.»

Bởi vậy Sích Tùng vẫn thân nhiên nhìn em như một người khác qua đường không liên-lạc gì tới chàng vậy.

Còn Tuyết-Sơn thì rất căm tức anh. Nàng đương ngồi buồn rầu trong một gian buồng khóa kín lạnh-lùng tĩnh mịch thì có hai tên quân vào mời nàng lên nhà khách nơi đàm tụ của bọn anh hùng.

Nàng theo hai tên quân đi, trong lòng phấp phồng lo-âu. Khi lên tới nơi nàng thấy Việt Dũng ngồi dựa tay chân buộc vài băng chàng nét mặt vẫn vui cười.

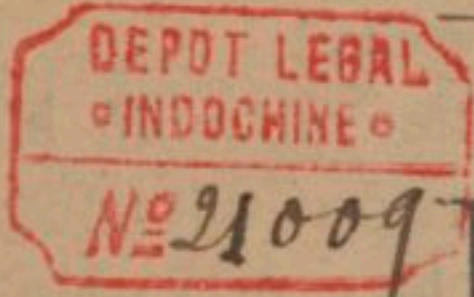
Mặt vuông tai lớn, cặp mắt long lanh hoạt động tỏ ra vẻ lúc nào cũng quá quyết, mồm hơi rộng mà tươi tắn Việt-dũng thật đã biểu lộ ra ngoài nét mặt lòng trung tín đối với mọi người. Xung quanh Việt - dũng mọi người Uy'en Phong, Ho Uyên, Tô Lâm, Xích Tùng, Ho Tsao và Tô Oanh đương vui vẻ trò chuyện.

Khi thấy hai tên quân giải Tuyết Sơn vào, mọi người đều đứng dậy chào, Tuyết Sơn e lệ cúi mặt xuống. Hai má đỏ hồng càng tăng thêm vẻ kiều diễm của nàng. Việt-dũng chỏ vào một cái ghế trước mặt mời nàng.

(Còn nữa)

*vu pour depot legal
le 4-9-27
tirage looser*

BINH SON THU XA

DOI

TRANG SI

SO 9

GIA 1 XU

8° 2173

— Cô ngồi chơi ! Tôi xin thưa truyện !

Tuyết-Sơn khép nép ngồi.. Một tên quân đã kính cẩn bưng một chén nước trà tầu đặt ở trước mặt nàng

Việt-dũng thỉnh thoảng lại cau đôi lông mày nhìn những mảnh vải băng quân khắp mình. Chẳng gượng ngồi để tỏ nỗi lòng cùng các bạn. Sau khi đã đưa mắt nhìn Xích-Tùng và Tuyết-sơn chẳng nghiêm nghị nói :

Được bình tĩnh mà sống để giúp ích cho nhân quần thì còn gì vui sướng hơn nữa. Phải, ai cũng biết vậy ! Trông thấy sự đổ máu ghê gớm của loài người ai cũng phải lắc đầu muốn tránh cho xa. Thế mà chúng tôi lại phải mắc đi con đường này, ngày đêm chỉ nghĩ mưu kế làm hại người đồng loại, cốt làm cho người kinh địch phải điêu tàn khôn khổ thì mới được hài lòng.

Chắc anh Xích-tùng và cô Tuyết - Sơn đây phải chờ chúng tôi về chỗ đó. Nhưng nếu các anh biết nguyên cớ sự tranh giành của Xích-Tử và chúng tôi thì các anh cũng mỉm-cười tha thứ.

Nguyên sáu năm về trước, một đêm kia, nhà ông Quách-Phan, một ông phú vệ hưu trí ở làng Yên-Mỹ gần đây mắc phải tai nạn. Ông Quách-Phan là người nhân đức khắp vùng này ai cũng biết tiếng. Không hiểu ông có thù gì với đảng Vô Thiên mà một đêm, bọn kia phá cổng vào vào trối ông ta và vợ lại, lột hết quần áo ra họ đánh đập tàn nhẫn rồi trối mỗi người vào một góc buồng mà đâm ngập mũi dao găm vào họng.

Bọn « ăn thịt người » kia lại nhẫn tâm giết chết hết bọn đây tớ vô tội của nhà ông phú Quách - Phan.

May thay người con gái của ông mới 12 tuổi đầu trốn thoát được đi lênh - đênh nạo đây mai đó từ cô về thân chịu bao nhiêu điều cực khổ. Trong cơn phong trần khổ ái người con ông ta gặp được một người bạn ra

tốt cùng nhau đàn hát giọc đờng, muối dưa nướng tựa
nuôi nhau trong năm năm trời có lẽ. Người bạn tốt của
con giai ông Quách - Phan nào phải ai xa lạ đâu chính
là Uyên-Phong đây: mà con giai ông phủ kia chính là tôi,
Quách - Việt - Dũng !

Rút lời, hai hàng lệ đầm đìa chảy, Việt - Dũng nắm
ngắt trong tay Uyên-Phong sau một tiếng nức sấu tủi.

XII

Trong thôn Việt - Dũng, Tuyết Sơn buồn rầu đi loanh
quanh đây đó.

Nàng buồn.

Một người rất đa tình đa cảm đem tâm thân trinh-
tuyệt, đem vẻ đẹp trăm - ngư - lạc - nhận liền một người
yêu sủng đáng với mình, mà mình bị người kia cự-tuyệt
thì phỏng có buồn không?

Cho nên Tuyết-Sơn buồn. Nàng nghĩ lại, nàng lại
càng hồi hận. Vì hôm vừa qua, đứng trước Việt-Dũng
Tuyết Sơn đã suồng sã tỏ lời cầu thân với chàng. Cũng
bởi sức ái tình quá mạnh sui dục nàng yêu cầu cùng
Việt Dũng san sẻ lòng yêu với nàng, nên bây giờ nghĩ
lại, nàng lại càng tủi thẹn. Nhiều lần nàng toan trốn đi một
nơi xa, xa tắp, ôm mối tình tuyệt vọng mà than ngậm
khóc ngậm cho tới khi từ giã cõi đời; nhưng không biết
có một cái mãnh - lực gì ngăn cản nàng, không cho nàng
ra khỏi thôn Việt Dũng.

Nàng đương nghĩ vẩn vơ, đương nao nao tắc dạ thì
nàng nghe có tiếng người gọi tên mình. Nàng vội ngừng lên
thì thấy Tô-Oanh đứng trong phòng khách vẫy nàng. Nàng
gượng cười bước vào.

Tô - Oanh nói :

— Chị vào thăm anh Việt - Dũng đi ! Anh ấy mấy hôm trước bị thương, nên nằm ra ôm yêu, nói mê nói sáng luôn từ sáng đến giờ !

Tuyết - Sơn ngân - ngữ :

— Chị có vào không ?

— Tôi vừa đến thăm anh ấy rồi ! Bây giờ tôi còn phải đi canh phòng thôn đêm, vậy tôi xin lỗi chị nhé !

Tô-Oanh lại vội vàng đeo kiếm đi ra.

Tuyết - Sơn dón-dén bước vào phòng mà Việt-Dũng nằm dưỡng bệnh. Tới cửa phòng, nàng gặp Ho - Tsao bung bát thuốc ra.

Hai người chào nhau xong, Tuyết-Sơn hỏi :

— Anh Việt - Dũng mệt phải không chị ?

Ho - Tsao trả lời :

— Vâng. Mời chị vào chơi ! Tôi phải đi hâm lại thuốc cho anh ấy. Chị cứ vào !

Tuyết - Sơn vén bức màn rồi từ từ tiến vào. Nàng thấy Việt - Dũng nằm quay mặt vào tường, rên-rỉ. Ngồi ghé vào thành giường, nàng nhìn Việt-dũng đăm - đăm. Bỗng nhiên trên má nàng đá long-lanh dính lệ. Cảm lòng không được, nàng đánh bạo gọi :

— Việt - dũng ! anh Việt - dũng !

Việt - dũng nặng - nề quay mình lại, hai mắt nhắm nghiền. Trong cơn mê - sáng, chàng tưởng Ho-Tsao vẫn ngồi cạnh chàng, chàng khẽ gọi :

— Em ! Em ngồi gần lại đây !

Nghe nhời đăm-thăm, Tuyết-Sơn xung-xướng, tưởng chàng đã biết hồi, đã yêu nàng, nên mới đăm-đà như thế. Nàng ngồi sát vào bên người Việt - dũng, vuốt-ve mái tóc chàng.

Vừa hay lúc ấy Ho-Tsao đã bung bát thuốc hâm lại vào cho Việt-dũng, thấy tình-trạng kia, Ho - Tsao đứng

dừng lại. Máu ghen nổi lên bùng - bột, xuống đất, rút thanh kiếm mà nhảy sỏ tới chỗ Tuyết - Sơn ngồi.

Việt - dũng giật mình choàng giậy, quát lên :

— Ho - Tsao ! Em Tsao ! Em không nên thế !

Ho - Tsao đứng lặng, gương cặp mắt giữ đội nhìn Tuyết Sơn như muôi nuốt sông lây nằng...

..

Ba hôm sau, Việt Dũng lại lãnh mạnh như thường. Chàng cùng các bạn đương ngồi châu đầu vào nhau mà xem mảnh thư của Xích Tử gửi cho :

« Việt - Dũng »

Sáng mai ta sẽ tự thông lĩnh đại binh đèn đập phẳng thôn ỏ của các ngươi.

Liệu mà giữ mình, kéo hồi không kịp.

Xích - Tử' « Vo - Thiên - Dang »

Xem xong, Việt - dũng vút bức thư xuống bàn, vỗ tay cười :

— Xích - Tử đã đèn ngày tận số !

Chàng định nói rõ mưu kế nghênh địch quân thù cho các bạn biết, nhưng chàng tại ngán ngừ vì chàng chợt nhìn thấy Xích Tùng ngồi ở cạnh chàng.

Xích Tùng hiểu ý, liền tươi cười đượm giậy nói :

— Tôi xin giúp đỡ các anh mà bắt lấy cha tôi ! Việt - dũng ngờ vực nhìn Xích Tùng. Xích Tùng kháng khái đáp lại lòng ngờ vực của bạn bằng những câu nói oanh liệt hùng hồn :

— Một nhời đã hứa, bốn ngựa khôn theo ! Tôi đã hứa giúp các anh thì không khi nào còn phản trắc mà sai lời nữa ! Nhưng các anh nên nghĩ lại mà đừng chêm

giết cha tôi, chỉ xin các anh bắt sông lây, mang về đây
trưng phạt thì tôi đội ơn lắm! Các anh vì tôi mà tha
thứ cho cha tôi, tôi xin giềng lòng quy phục không còn ân
hận điều gì nữa!

Việt - dũng khen thăm Xích Tùng là người con có
hiếu mà vui vẻ tuân lời:

— Anh quên mình, chỉ nghĩ đến cha luôn luôn, tôi lấy
làm cảm phục lòng tốt vô song ấy. Tôi cũng xin y lời
anh khẩn khoản nói với chúng tôi!

Việt-dũng lại sai các bạn đi chinh đồn quân mã để
ngày mai nghênh địch quân thù.

Sáng hôm sau, trong thôn Việt-dũng tập nập: tiếng
người nói ồn ào, tiếng ngựa hí vang động, khí giới trạm
nhau soang soảng.

Một hồi còi vừa rứt, Việt dũng, Uyên-Phong, Ho-
Uy'en, Tô-Lâm, Xích-Tùng, Tô-Oanh và Ho-Tsao vận quần
áo mịt đen rất gọn ghẽ, tay cầm kiếm, lưng đeo dao găm
và cung tên ngồi trên mình ngựa phóng ra, trông thật
oai phong lẫm liệt.

Khi bảy người vừa phi ngựa tới trước cửa thôn
đội quân dũng cảm đứng sắp hàng ở đây đều cúi đầu
chào chào chào.

Bảy người đều nhảy xuống ngựa dàn sếp đội quân,
Tức thì Uyên-phong và Tô-Oanh mang mười tên quân
trắng kiến chào các bạn rồi lên ngựa phóng thẳng vào
rừng.

Hai người vừa đi khỏi thì ở sườn núi trước mặt,
phập phớt trong những đám lá cây, chiếc cờ đen thêu ba
chữ trắng lay lật phất phơ. Bọn Việt-dũng dăm dăm
nhìn, nhận rõ ra ba chữ «Vô Thiên Đàng». Mọi người còn
đương phập phồng thì một toán quân hùng tráng dẫn độ
kéo đến làm lay động một khu rừng.

Bồn tên tướng giặc đi đầu, trong đó có một tên to lớn, mặt đỏ như gấc, mắt chợn chòn xoe, đầu chít vương vãi nhung đen, hai đầu khăn buông thông xuống hai vai. tay cầm kiếm sáng, uy nghi ngồi trên mình ngựa sấm.

Bọn kia dừng ngựa, dàn thành trận thế ở trên một ngọn đồi, đứng đối diện với đội quân Việt-dũng. Tên tướng mặt đỏ sông ra quát to lên rằng :

— Bên quân kia ai là Việt-dũng, hãy ra đây nói chuyện đã !

Việt - dũng phi ngựa ra mím cười, chào rất lễ phép chàng nói :

— Chẳng biết ông có phải là Xích Tử chăng ? Việt-dũng này xin có lời chào !

Xích Tử (tên tướng mặt đỏ) chăm chú nhìn Việt-dũng hồi lâu rồi đáp :

— Phải, ta là Xích-Tử. Hôm nay ta quyết lấy đầu Dũng rồi đập phăng thôn trang của Dũng đó !

Việt-dũng cười khanh-khách tỏ ý khinh bỉ mà rằng :

— Cái đó tùy ông nêu sức ông có thể làm được. Nhưng ông cũng phải hết sức giữ mình kẻo hôm nay chúng tôi cũng quyết trừ tuyệt giống « ăn thịt người » đây.

Câu nói vô lễ ấy khiến Xích Tử tức giận gầm lên như sấm.

— Ai ra bắt lấy thắng câu từ này cho ta !

Tiếng nói vừa dứt, Thạch Long đã thúc ngựa xông tới bên người Việt Dũng. Tức thì Tô Lâm bên đội quân Dũng cầm cũng phi ngựa ra đón đường Thạch Long. Hai người gặp nhau đều ra sức trở tãi. Kẻ đánh người đỡ, từng làn ánh sáng tỏa ra che lấp cả người lẫn ngựa. Dần dần hai ngựa đứng giáp vào nhau, quanh quẩn trong một khoảng đất, trông rất đẹp mắt.

Chợt Tô Lâm hét lớn lùi lại, kiếm văng đi một nơi. Chàng vội quay ngựa bỏ chạy, Thạch Long thừa thế đuổi theo. Quanh co trong đường núi, hai ngựa đuổi nhau khi lên khi xuống. Thạch Long tức khí vội rút một mũi dao nhắm đích Tô Lâm phi đến. Mũi dao vừa bay khỏi thì nghe đánh « sấm » một tiếng, Thạch Long cả người lẫn ngựa đã ngã lăn xuống một cái hồ giữa đường. Tô Lâm dừng ngựa cả cười. Trong dạng cây bên đường, oằn thân quân nấp sẵn đã ủa ra, dùng câu liêm chia xuống hồ mà móc vào người Thạch Long lôi lên.

Trên đồi kia, Việt - dũng đã xông vào giao chiến với Xích Tử; Ho Uy'ên đầu với Thiết Huyết Quý; Xích Tùng ngăn đón Đáo Hải.

Việt - dũng trở hết tài bí hiểm mà Xích Tử cũng găm ghè muốn nuốt sống quân thù. Bỗng cánh tay kh lên khi xuống như mây con mãnh hổ tranh mồi. Hai thanh kiếm chạm nhau, quay tít rào rạt như trận cuồng phong; tiếng ngựa hí vang trời chồm nháy như được th trí sông pha.

Thiết Huyết Quý đương giao chiến với Ho Uy'ên đã nắm chắc phần đắc thắng, thì chợt bị một mũi tên vào sau gáy. Thiết Huyết hăng máu lại dữ dội bội phần chàng chém Ho Uy'ên rất là nguy ngập.

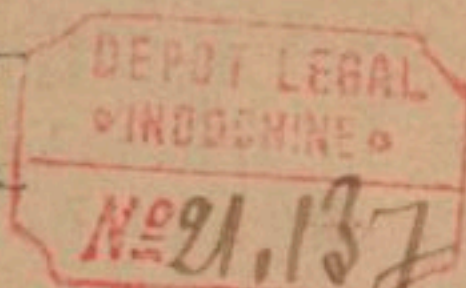
Thấy vậy Ho Tsao chạy tới giúp sức anh mà đánh quân thù. Tuy bị thương, Huyết Quý vẫn hăng hái đánh với hai người không hề run sợ. Đường kiếm rất tinh thực của chàng khiến anh em Ho Uy'ên phải tâm tặc khen thắm. Bỗng Thiết Huyết Quý rú lên một tiếng, chân tay rời loạn, bị Ho Uy'ên chém phải bả vai, ngã lăn xuống ngựa. Vì Huyết Quý vừa bị Tô Lâm ném phải một mũi dao găm, nên đương oanh liệt hóa ra rụng rời dưới lưỡi kiếm tàn độc của Ho Tsao, Thiết Huyết Quý đã làm hết chức vụ một

(Còn - nữa)

la pour depot legal
b the 10-27
tirage 1000 ce

BINH SON THU XA

DOI

TRANG SI

80
Indoch.
2173

SO 10

GIA 2 XU

người gian ác mà từ già cỗi trần.

Ôi ! Tráng - Sĩ !

Tô Lâm, sau khi đã dùng mưu bắt được Thạch Long liền áp giải chàng về giam vào ngục, rồi vội vàng ra giúp sức các bạn. Cái hồ mà Thạch Long bị xa xuống, Tô Lâm đã sai quân đào từ hôm trước.

Đó là mưu mẹo của Việt-Dũng điều khiển mà gây nên.

Phóng dao phi trộm Thệt Huyết Quý rồi, Tô-Lâm lại xông vào giúp Việt-Dũng mà đánh Xích - Tứ . Xích - Tứ đương ham chiến bỗng thoáng thấy Huyết Quý ngã ngựa chàng đã rùng mình thì Ho Tsao đã ủa tới đánh chàng. Một mình địch với ba người, Xích-Tứ thở giải, chém bậy một kiếm rồi bỏ chạy .

Thây vậy Đáo-Hải đương giao chiến cùng Xích Tùng cũng bỏ mà chạy theo chủ soái.

Việt-Dũng liền vẫy quân chận sang quân địch, tha hồ chém giết.

Cánh thế thắm bấy ra, trông rất thương tâm không bút nào tả xiết nỗi bi ai đau khổ của những tên quân vì chủ thiệt mình.

Theo sau ngựa Xích Tứ và Đáo-Hải, mười tên quân lơ lảo chạy bừa. Đẳng sau tiếng reo hò của Việt-Dũng Xích-Tùng và Ho-TSao nổi giậy như long-lở một vùng trời.

Còn Ho Uy'ên và Tô Lâm thì đương ham mê giết bọn quân tàn của đảng gian nên không kịp theo sau.

Xích Tứ và Đáo Hải ra roi tề ngựa. Vừa đến con đường rẽ về hang mình, bỗng một toán quân do Uyển-phong và Tô-Oanh đứng đầu, đã xông ra chặn lối Uyển-phong reo to lên rằng.

— Hang đảng Vô-Thiên đã bị ta phá phách tan tành

rồi còn định chạy đi đâu nữa ! Cả tên giữ hang là Di-Sơn ta cũng giết rồi.

Xích-Tử hoảng hồn lao đao nhường sắp ngã. Trên con đường cái lớn chạy ra tỉnh Phú-Thọ, bọn Việt - dũng vẫn đuổi theo Xích Tử và Đáo Hải. Bảy ngựa cùng ra sức phóng, nhanh biến trông xa như một luồng vạch đen. Cát bụi bay mù như những đám mây nâu gặp gió.

Đuổi nhau đã xa lắm, khi đến ven sông Hồng - Hà Xích-Tử vội chỏ vào một chiếc thuyền mà bảo Đáo Hải:

— Này bạn ! Ngựa đã mệt lắm rồi, ta phải xuống thuyền mà chạy thôi.

Tức thì hai người nhảy vọt xuống ngựa, chạy đến bên chiếc thuyền nan của một người đánh cá đang men theo bờ sông. Hai người bước xuống bắt ép người đánh cá phải chở mình đi. Ba người cùng bơi, thuyền đi nhanh như bay trên giòng sông nước đỏ ngòm.

Bọn Việt-Dũng đi ngựa trên bờ, kêu hò inh ỏi. Dưới sông thuyền vẫn trôi nhanh... nhanh tấp, mà biên dần vào nơi nước mây mao mác bao la.

Việt-Dũng cùng các bạn vẫn leo đèo đuổi theo. Trông ra, chiếc thuyền của quân gian chỉ còn lơ mờ đen trong khoảng trời mây trắng ; Việt-dũng thở giải . . . thật vọng

Chợt Ho-Tsao reo to lên mà chỏ xuống dưới sông :

— Có chiếc thuyền gỗ con đây kia !

Cả bọn, năm người đều bỏ ngựa mà xuống thuyền. Chiếc thuyền gỗ nhỏ, có mũi này là của hai vợ chồng một nhà đánh cá vẫn thường ngang giọc trên giòng sông Hồng Hà và Lô giang mà trái lưới kiêm ăn.

Sau khi đã nói chuyện với vợ chồng nhà đánh cá, điều đình xong, hai vợ chồng nhà kia liền bằng lòng hợp sức với bọn Việt - Dũng, cùng đuổi bắt quân gian. Bảy mái chèo cùng bơi, thuyền đi nhanh như bay, nhẹ nhàng

trớt trên mặt nước.

Dần-dần chiếc thuyền Xích-Tử càng hiện rõ, mọi người càng cố sức bơi.

Ước độ hơn một giờ đồng hồ, khi đến ngã ba Tuấn - Hạc — nơi gặp nhau của sông Hồng - Hà và Lô - Giang — thuyền của Việt - Dũng đã níu sát lấy thuyền quân địch. Bọn Việt - Dũng nhảy ủa sang khiên chiếc thuyền nan nhỏ kia chòng - chênh như muốn ụp.

Bảy người xúm lại đánh Xích - Tử và Đáo - Hải. Người chủ thuyền này vì sợ quá, nhảy xuống sông mà lội đi mất.

Mười phút sô sát đã qua, Đáo-Hải bị mây nhát kiềm vào mình, đau-đớn ngã lặn xuống giòng nước đỏ.

Liệu sức không còn kháng cự nổi, Xích - Tử bèn giơ hai tay ra hiệu phục - tùng. Bọn Việt - Dũng đổ sô lại chới chặt lấy Xích - Tử mà lôi sang thuyền mình.

Trong khoang thuyền, Xích - Tử vẫn điềm nhiên ngồi giữa, xung quanh bảy vị anh-hùng canh giữ, chợt trông thấy Xích - Tùng ngồi bên, Xích - Tử thân-nhiên nói:

— Xích - Tùng! con cũng ở đây ư!

Xích - Tùng chấp tay lạy cha, trong quảng mặt đã long-lanh chứa lệ. Chợt Việt - Dũng giồng-dặc lên tiếng:

— Ông Xích - Tử! Ông đã ở trong tay tôi rồi, ông nghĩ sao?

Xích - Tử cười nhạt:

— Ta chỉ còn có cái chết nữa mà thôi!

Việt - Dũng:

— Đã đành rằng thế, nhưng xin ông cho tôi biết hồi hai năm về trước đây, tại sao ông lại nhẫn - tâm giết cha mẹ tôi một cách thê thảm như thế?

Xích - Tử nghĩ ngợi hồi lâu rồi hỏi:

— À! có phải vợ chồng thẳng Quách Phan ấy không?

— Phải.

— Có gì lạ đâu ! Vì cô Bùi Lan Nương — vợ Quách Phan, tức là mẹ cậu — khi còn chưa xuất giá, tôi đã đề ý đến, định lấy làm vợ. Cô ta cũng đã thuận lời. Nhưng về sau, Quách Phan cậy có quyền thế, vì hắn là một anh tri phủ, phóng tay trên. Nên ta cảm tức mới bỏ đi làm giặc, thế quyết trả thù được mới nghe. Chẳng may cho ta khi ta vào giết vợ chồng Quách-Phan lại quên không bóp chết nốt cậu đi, nên mới có họa bây giờ ! ...

Xích - Tứ lại quay lại bảo con :

Xích - Tùng con ơi ! cha rất hối hận rằng cha đã giết hại bao nhiêu gia-đình tốt đẹp của loài người. Vậy cha phải chết ! Cha sông không ích gì ! Thôi ta chúc cho con được mạnh - khỏe ở lại mà giúp ích cho đời, đừng theo gót cha làm sảng nhé !

Rút lời, Xích - Tứ đứng phắt dậy, reo mình xuống sông tự-tử. Bốn tráng-sĩ đều dương mắt nhìn nhau ...

Sau một làn sóng gợn, mặt sông lại âm - thầm chảy về chôn xa, xa thẳm.

Tiếng chuông chùa thu không vắng - vắng nghe ra ảo - não buồn tênh . . .

..

XIII

Một đêm trăng trên sông Lô - Giang.

Lơ-lửng giữa trời, vầng trăng đầy đặn chiếu ánh vàng qua màn sương trắng, rơi xuống mặt nước lăn-tăn. Gió lạnh vô tình thổi.

Mặt sông gợn sóng, lonh-lanh dưới ánh trăng, trông như một đàn rắn vàng quân quít, nô rồn chồi xuôi.

Chiếc thuyền gỗ lênh đênh trên mặt nước, trong khoang bảy người : Việt - Dũng, Uyên Phong, Xích Tùng, Tô Lâm,

Tô-Oanh và hai vợ chồng chủ thuyền ngồi quây quần dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu mờ tỏ.

Chợt xa xa, từ chiếc thuyền nan ở giữa giòng sông đưa lại, theo nhịp mái chèo bơi, tiếng hát du dương, ngân nga như du hồn người vào cõi mộng:

Thuyền nan dừng đình xuôi giòng,
Nhịp chèo khoan nhặt, thuyền bỗng bênh chôi.

Vầng trăng lơ lửng giữa giời,
Mặt sông vàng gợn, sóng xuôi lững lờ.

Xa xa non tản lờ mờ.
Bên sông lau sậy bờ sừ rủ bông,
Lô Giang một giải mênh mông,
Nước tuôn róc rách bên ghênh đìu hiu.

Trên giòngsương nhẹ nhàng reo,
Buồn đâu tê tái buồn teo lá buồn.

Lặng nghe tiếng hát du dương,
Véo von đầu bên, dịp dàu trong mây.

Âm thâm rủ rí bên tai,
Ngân nga trước gió theo bay ngất trùng.
Trời xanh, xanh ngắt mịt mùng,
Lòng ta thanh thoát bên sông vật vờ.

Chợt nghe trong bóng sương mờ,
Nhạn kêu vắng vắng bây giờ đương bay.

.....
Như phá tan bầu không khí êm đêm tĩnh mịch, Việt-Dũng reo to:

— Giọng hát hay quá! hay quá!

Mọi người đều đồng thanh khen ngợi, riêng có Xích-Tùng vẫn ngồi ủ rũ, gục đầu vào khuỷu tay mà nước nớc khóc hoài. Bỗng như một con thú giữ, Xích-Tùng nháy chồm giậy, rút kiếm đeo ở lưng ra, sỏ đèn trước mặt Việt-Dũng:

— Việt-dũng ! Người còn biết trả thù cho cha người, huống chi ta không biết vì cha ta sao ? Ta quyết cùng người sống mái một phen !

Việt-dũng xua tay, khàng khái đáp lại ;

— Anh Tùng ơi ! Tôi xin ngoan ngoãn chịu chết tùy theo ý muốn của anh ! Bây giờ tôi có thể chết được rồi vì tôi đã làm hết bốn phận một người con đối với cha ! Vậy còn anh, anh cũng nên giữ tròn phận sự mà giết tôi đi !

Mấy lời chân thật của Việt-dũng đã cảm hóa Xích-Tùng khiến chàng đứng ngay người như trượng gỗ. Trông xuống mặt nước sông Lô, Xích-Tùng ứa hai hàng nước mắt chàng cất giọng thê thảm mà rằng :

— Cha đợi con với cha ơi !

Rút lời, mũi kiếm trong tay đã xuyên qua cổ họng Xích-Tùng ngã vật xuống mặt nước, máu đào lênh láng rơi theo.

Những giọt nước long lanh bắn tung toé, một vùng gợn sóng, rồi giòng sông lại âm thầm lạnh lẽo chảy xuôi.

XIV

Ba hôm sau

Trong thôn Việt-dũng, dư luận sôi sào, chỗ tùm nãm chỗ tùm ba, rì rào bàn tán.

Kẻ này thì :

— Không biết vì lẽ gì Tuyết-sơn lại đi mất ?

Kẻ kia thì :

Khó gì mà không biết ! vì cha, anh nàng đều bị chết về tay bọn tráng sĩ kia mà nàng lại ung dung sông chung đụng với kẻ thù, nên nàng bỏ đi chứ gì !...

Bỗng tiếng ồn ào im bặt, mọi người đều tán nát ai về nhà ấy, vì họ vừa trông thấy bóng Việt-dũng và Ho T'sao.

Việt dũng và Ho Tsao đều cưỡi ngựa, đeo kiếm vác thùng, thông thả ra khỏi thôn trang.

HoTsao nhìn Việt-dũng mỉm cười. Côt giọng oanh thoé, nâng âu yếm hỏi người yêu :

— Ta đi săn đã ?

Việt - dũng :

— Ra mộ trước !

Từ khi Việt dũng giết được kẻ thù, chàng đã cái táng cho cha mẹ chàng là Quách Phan và Bùi Lan Nương mà đặt mộ phần ở trên một ngọn núi.

Hai người lững thững đi. Khi tới một ngọn núi kia, hai người nhảy xuống ngựa; cho ngựa được tự do ăn cỏ, hai người thùng thỉnh dắt nhau đến nơi mộ đá xây cao, xung quanh có mấy cây thông già cần cỗi. Việt-dũng thắp hương quỳ xuống lâm râm khấn khứa. Đoạn chàng ú rú ngồi cạnh mộ mà khóc thắm, mặc HoTsao đứng vờ vẩn sau lưng.

Một hồi lâu, chàng quay lại nhìn thì đã không thấy bóng người yêu đâu nữa, chàng giật mình choàng giậy chạy ra nhìn quanh quẩn. Bỗng xa xa, phía trước mặt, tận đàng xa, Việt-dũng trông thấy HoTsao đương mái miết bám vào giây thùng mà leo lên sườn núi.

Rồi Việt dũng rú lên một tiếng ghê gớm rùng mình chàng lớn tiếng gọi :

— HoTsao ! HoTsao !

HoTsao vẫn mái miết leo lên sườn núi.

— HoTsao ! HoTsao ! chết bây giờ ! HoTsao ! xuống đi !

Xa xa, HoTsao vẫn mái miết leo.

Trên ngọn núi; chỗ đầu giây thùng có móc bám, một cái bóng đen co ro khúm núm, tay cầm lăm lăm một con dao, thỉnh thoảng lại nhô ra nhìn HoTsao.

— HoTsao ! HoTsao !

Việt Dũng vẫn lớn tiếng gọi mà HoTsao vẫn mãi miết leo. Khi HoTsao sắp lên tới đỉnh núi, bóng đèn mới từ từ vén tay áo, dơ chiếc dao găm....

— HoTsao! Ho Tsao!

Đề chiếc dao găm giáp vào giấy thừng, bóng đèn nghiêng rặng,... cắt.

— HoTsao!

HoTsao không biết, Ho Tsao vẫn nhanh nhẹn leo. Chiếc dao sáng vẫn cứa hoài ở đầu giấy.

— HoTsao;

Việt Dũng đứt từng khúc ruột,

Còn vài sợi nữa, rồi một sợi..., soạt, thừng đứt.

Một vạch đen, một tiếng kêu im lặng...

Việt Dũng luồng cuông chạy tìm ngựa rồi phi thẳng qua những ngọn đá nhấp nhô mà tới bên người HoTsao

Trong một cái khe đá, HoTsao nằm sấp, chân tay giang ra trong vũng máu đào. Việt Dũng ôm Ho-Tsao vào lòng lay gọi.

Ho Tsao, mặt mũi sấm ngất, hai mắt lơ-ờ mắt hết tinh thần, chân tay gãy nát, mắt hết vẻ yêu-kieu diễm lệ của một đóa hoa biêt nói khi xưa. Sau một hồi lay gọi, nàng tỉnh dần. Nhìn thẳng vào mặt người yêu, nàng khẽ nhoẻn cười chút lại tình yêu nồng-nàn chan chứa bấy nay.

Việt-Dũng đau - đớn bề nàng đặt ngang lên mình ngựa. Chàng nhảy lên yên, một tay cầm cương một tay giữ người yêu mà thúc ngựa phóng thẳng về thôn.

Vì sao lúc Việt - Dũng đương âu - sấu viếng mẹ cha mẹ, Ho - Tsao lại bỏ chàng mà đi leo trèo trên sườn núi! Nguyên Ho - Tsao vừa nhảy xuống ngựa thì xa - xa, tận trên ngọn núi kia, nàng trông thấy bóng một người đàn ông. Nàng chăm chú nhìn người kia, người kia cũng nhìn nàng rồi giơ tay vẫy.

Bỗng nàng rùng mình, chân tay bủn rủn. Người kia nào phải ai, chính là Kléo-Seo, con Kléo-Toong, người đã bắt nàng mà nộp cho bọn Ân - Thệt Người khi nàng còn ở Yên-Bay.

Nàng vội đứng phắt giậy mà đuổi theo kẻ thù. Khi đến ngọn núi chênh-vênh kia, nàng phải dùng giậy ném lên mà leo, nên mới bị nạn.

Sau khi Kléo - Seo đã cắt đứt giậy thừng để hại Ho Tsao rồi, Seo ung dung đứng trên núi, chỏ vào sắc nàng mà cười, cái cười nhiem đầy vẻ dã-man, thô bỉ. Rồi Kléo-seo gật-gù kết luận :

— ... Một đóa hoa rừng đáng quý, ôi ! chưa được hưởng chút xuân anh ... !

Chàng lại vùn vụt nhảy vào trong rừng rậm hoang-mang mà biến mất. Một lúc sau, đứng trước Tuyết Sơn, Kléo-seo cúi đầu chào .

Tuyết-sơn hỏi ;

— Thê nào, anh Seo ! anh đã làm xong việc chưa ?

Kléo-Seo :

— Theo lời cô sai bảo, tôi đã giết được Ho-Tsao rồi !

— Tuyết - Sơn ;

— Con d ãnh lãng gáét ây tã chêt rồi, thỏal lòng ta ,biết mây

Nàng lại chỏ tay về phía Thôn - Việt - dũng mà rửa mát Ho Tsao:

— Sao mây không cô sông mà ôm - ập lầy trái tim Việt - dũng ! Uống thay !

Nàng quay lại nói với Kléo - Seo:

— Anh đã trả thù cho cha anh rồi đó! Cha anh là Kléo Toong, hôm xưa, theo cha ta giao chiến với bọn Việt-dũng, đã bị chêt trong đám loạn quân rồi. Thôi, Ho Tsao chêt, anh và ta đều thỏa dạ cả. Thì cũng bỏ công ta lo mưu tính kẻ trong mây hôm trời nay.

(1) Xem Đời Trăng Sĩ số 2 hồi IV

...

Tại chân ngọn núi kia, Việt Dũng mang sắc người yêu trên lưng ngựa, trong lòng ngao ngán buồn rầu...

Cũng tại chân ngọn núi ấy, ở về phía kia, Tô-Lâm vẫn vui-vẻ cưỡi trên mình ngựa, mãi săn bắn chim muông...

Mà cũng tại chân ngọn núi ấy, ở trong rừng thẳm kia, Uyên-Phong và To-Oanh giắt tay nhau mà đi loăng-coăng, giết thời gian bằng những câu truyện ái-ân tình-tử. Cúi xuống ngắt bông hoa tươi, uả nhau săn con bướm lượn hai người sáo-sục tung-tăng, không biết rằng ở bên kia chân núi vừa xảy ra tấn thảm kịch đau lòng...

..

XV

Những buổi chiều tà lạnh-lẽo, những buổi sáng mờ sương, trên một ngọn núi, trước ba ngôi mộ mới xây, ta thấy một người tráng-sĩ khoác chiếc áo thâm lòa-sò, vẫn thường ngồi ú-rú. Lắm khi người tráng-sĩ nức-nở khóc hoài; gục đầu vào mộ đá, không biết trời tối đen như mực, áo thâm ướt đầm sương lúc nào.

Người tráng-sĩ kia chỉ ưa lui-thui trong rừng-rú hoang-mang, ôm mối sầu trường cho qua đời:

« Tráng - Sĩ ».

HIET

Hanoi, Février 1935

TAO-LANG

THANH-XUAN

Tuc thuy hu

Kết câu đời 108 vị Anh Hùng Lương Sơn Bạc

Đã ra số 2, 16 trang lớn giá 3 xu

Giong Nuoc Lu

DA CHO RA SO 14

Bán các hiệu sách sau đây:

NGHĨA PHƯƠNG

Hàng Đậu

ANGLE NAM KÝ

Bờ Hồ

VĨNH HÒA

Hàng Bông

TÀN THÀNH

Hàng Bát

TRUNG KÝ

SINH TỬ

TRƯỜNG XUÂN

Route Huế

SAP RA

SAM VANG

VIỆT NAM LỊCH SỬ

18 trang lớn giá 2 xu

Imp. Lang-Tuyet 75 sông Tô Lịch Hanoi